

REIAL MONESTIR DE SANTA MARIA DE PEDRALBES
PLA DE RESTAURACIÓ DELS VITRALLS 1998-2010
MEMÒRIA DELS TREBALLS DE CONSERVACIÓ-RESTAURACIÓ

**ROSASSA
OII**

REIAL MONESTIR DE SANTA MARIA DE PEDRALBES

PLA DE RESTAURACIÓ DELS VITRALLS 1998-2010
MEMÒRIA DELS TREBALLS DE CONSERVACIÓ-RESTAURACIÓ

ROSASSA OII

Ajuntament
de Barcelona

Reial monestir de Santa Maria de Pedralbes.
Pla de restauració dels vitralls 1998-2010

Memòria dels treballs de conservació-restauració.
Rosassa Oll

Edita

Ajuntament de Barcelona

Institut de Cultura de Barcelona

Tinenta d'Alcaldia de Drets Socials, Cultura, Educació i Cicles de Vida

M. Eugènia Gay i Rosell

Regidor de Cultura i Indústries Creatives

Xavier Marcé Carol

Gerent de l'Institut de Cultura de Barcelona

Oriol Martí Sambola

Consell d'Edicions i Publicacions de l'Ajuntament de Barcelona

Xavier Marcé Carol, Gemma Arau Ceballos, Maria Buhigas San José, Ferran Burguillo Martínez, Núria Costa Galobart, Mireia Escobar Costa, Sonia Fuertes Ledesma, David Lizoáin Bennett, Oriol Martí Sambola, Lluís Mauri Roldán, Àlex Montes Flotats, Jaume Muñoz Jofre, Joan Ramón Riera Alemany, Pilar Roca i Viola, Miquel Rodríguez Planas, Edgar Rovira Sebastià, Montserrat Surroca Comas i Anna Giralt Brunet

Directora de Comunicació

Pilar Roca i Viola

Directora de Serveis Editorials

Núria Costa Galobart

Direcció de Serveis Editorials
Passeig de la Zona Franca, 66
08038 Barcelona
tel. 93 402 31 31
www.barcelona.cat/barcelonallibres

Edició electrònica: 2023

<https://ajuntament.barcelona.cat/arqueologiabarcelona/>

© de l'edició: Ajuntament de Barcelona, Institut de Cultura, Servei d'Arqueologia de Barcelona

© de les imatges: Arxiu Fotogràfic de Barcelona [AFB]

Queda prohibida la reproducció total o parcial sense el permís exprés de l'editor en els termes marcats per la llei.

Redacció de la memòria

Montserrat Pugès, responsable dels treballs de restauració,
Servei d'Arqueologia, ICUB, Ajuntament de Barcelona
Maria Molinas, coordinadora de l'equip de restauració
Laia Fernández
Laura Lara
Rocío Rodríguez

Tractament d'imatge

Josep Gri, fotògraf, Servei d'Urbanisme, Ajuntament de Barcelona

Revisió de contingut i coordinació editorial

Kusi Colonna-Prete

Disseny gràfic i maquetació

Carlos Ortega

Portada: rosassa Oll, plafó 0, després de la restauració

Contraportada: rosassa Oll, plafó 0, abans de la restauració

Sumari

1. Presentació	5
2. Introducció.....	7
3. Metodologia i criteris d'intervenció	8
4. Itinerari dels treballs de conservació-restauració.....	9
4.1 Diagnosi de l'estat de conservació.....	9
4.2 Desmuntatge i transport	9
4.3 Intervenció de conservació-restauració	9
4.4 Emmarcament i nova instal·lació	11
4.5 Sistema de documentació	11
5. La rosassa OII. Estudis i treballs preliminars	12
5.1 Coneixement previ del vitrall.....	12
5.2 Estat de conservació: primeres observacions <i>in situ</i>	17
5.3 Estat de conservació: estudi dels materials i de les formes d'alteració.....	17
5.3.1 Materials constitutius, tècniques pictòriques i recursos tècnics	17
5.3.2 Examen organolèptic	20
5.4 Diagnosi	23
6. Procés de conservació-restauració	25
6.1 Intervenció de conservació-restauració	25
6.2 Desenvolupament del procés de conservació-restauració	29
7. Cloenda.....	52
8. Bibliografia	55

1. Presentació

El Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes, fundat al segle XIV per la reina Elisenda de Montcada, rebé la protecció del Consell de Cent d'ençà de la mort de la reina i a petició d'ella. Aquesta acció protectora exercida pel Consell de Cent té la seva correspondència, actualment, amb l'Ajuntament de Barcelona a través d'un contracte signat el 1972. Entre d'altres, l'Ajuntament està obligat a restaurar i conservar tot aquest espai.

Així mateix, a través de la Direcció d'Arquitectura i mitjançant un pla director redactat amb aquesta finalitat, es projecten, es dirigeixen i s'executen les diferents obres i treballs programats anualment amb la intervenció del personal competent en cada especialitat.

El 1995, i dins el programa d'intervencions esmentat, es va iniciar la restauració dels finestrals i les rosasses de l'església i la sala capitular. Amb aquesta finalitat, es va contractar, entre d'altres, una empresa de vitrallers d'ofici que es va encarregar de dur a terme tant la restauració de les vidrieres com el condicionament de les seves proteccions, visiblement malmeses des de l'exterior del recinte.

L'any 1998, continuant amb el programa esmentat, es va projectar la restauració d'una de les vidrieres medievals de l'absis de l'església, la qual presenta unes característiques molt diferenciades de les intervingudes amb anterioritat. Arribats a aquest punt, van ser els vitrallers mateixos els qui van sol·licitar la intervenció de tècnics especialistes en restauració, conscients que les peces havien de rebre un tractament diferenciat.

A partir d'aquest moment, i en resposta a la necessitat sorgida, la Direcció d'Arquitectura demana la col·laboració dels tècnics restauradors del Servei d'Arqueologia, a qui es considera —per la seva trajectòria i coneixements— propers a aquest tipus d'obres. La incorporació del Servei d'Arqueologia va suposar també un canvi d'orientació respecte al treball de restauració iniciat. Així, l'equip inicial es va ampliar amb professionals d'altres disciplines i àmbits, amb l'objectiu de cobrir aspectes com ara la documentació històrica o la identificació de materials, per exemple, necessaris en un moment o un altre del procés. Durant aproximadament 12 anys ininterromputs (1998-2010), s'ha dut a terme aquesta col·laboració, que ha comportat la intervenció de la gairebé totalitat de la vitralleria del monestir, a excepció de la rosassa dels peus de l'església i dels finestrals del cor —façana est—, amb un total de 32 peces —finestrals i rosasses— restaurades i retornades al seu emplaçament original.

L'esquema de les memòries segueix l'ordre habitual dels treballs de conservació-restauració desenvolupats, establerts prèviament en dissenyar el Pla de conservació-restauració dels vitralls de Pedralbes. Alguns paràgrafs o fragments però, es repeteixen. La raó d'aquest fet és que hem volgut que cada memòria tingui entitat pròpia i s'entengui individualment, sense la necessitat constant d'haver de remetre'ns a d'altres. Així, els capítols 3 —«Metodologia i criteris d'intervenció»— i 4 —«Itinerari dels treballs de conservació-restauració»— són comuns a totes les memòries. L'objectiu ha estat oferir al lector una visió global de les accions que conformen la restauració d'una vidriera, des de la descripció dels materials i les seves característiques tècniques i formals, fins a les seves particularitats a l'hora d'afrontar-ne la conservació i restauració. Això ens permet entrar de ple, ja al capítol 5, a presentar la vidriera objecte de la memòria i descriure'n les particularitats artístiques, històriques, materials, de conservació o altres, i desenvolupar els treballs concrets que s'han portat a terme.

Cal esmentar també que les directrius generals del projecte s'han previst recollir en una memòria introductòria, en la qual, amb el títol *Estudis i treballs preliminars*, es recopilarà tota la informació elaborada per confeccionar el Pla de restauració dels vitralls 1998-2010. En contrapartida, i com a tancament del Pla, es treballa en la confecció d'un darrer volum a tall de cloenda i conclusions. El fet de fer-ho així ens ha estalviat repeticions innecessàries i, alhora, ens ha permès destacar i valorar aspectes

tes que d'altra banda podien passar desapercibuts o no tenien cabuda en l'esquema que segueixen el conjunt de les memòries.

La restauració de la vidriera de la rosassa OII s'escomet durant l'any 2004. Està situada a l'absis de l'església i es considera com una de les vidrieres medievals, tot i que tres dels cinc plafons són d'època postmedieval. Cab assenyalar que el comitè nacional de Catalunya del *Corpus Vitrearum Medii Aevi* indica, en el seu quart volum destinat als vitralls de la catedral de Barcelona i als de Pedralbes, que tots els plafons d'aquesta vidriera són originals. En el moment anterior als nostres treballs no ha estat possible, tot i la bona predisposició demostrada per la direcció del Museu-Monestir de Pedralbes, fer una recerca exhaustiva a l'arxiu mateix del monestir, per la qual cosa en aquest sentit hem partit sense informació. Cal remarcar que el buit informatiu no era tan sols de les possibles intervencions anteriors a la nostra, sinó també de notícies històriques sobre l'any de la seva col·locació o informació similar.

Afortunadament, les últimes recerques bibliogràfiques que s'han fet amb vista a la publicació de les memòries, ens han permès localitzar documentació a l'Arxiu Documental del Servei de Patrimoni Arquitectònic Local i a l'Arxiu General de la Diputació de Barcelona. Hi hem trobat informació sobre intervencions de restauració de les vidrieres de Pedralbes dutes a terme per la Diputació de Barcelona en la immediata postguerra. Malgrat que es conserven pocs documents relatius a aquesta feina, ens aporten informació rellevant per comprendre la història de les vidrieres.

Volem fer notar la diferència en el temps entre el projecte de conservació-restauració de la vidriera, juntament amb la confecció de la memòria dels treballs, i el moment de la seva publicació. D'un moment a l'altre hi ha un període de 19 anys, que ha suposat un seguit d'inconvenients notables, entre els quals hem de fer èmfasi en els de caràcter tecnològic, produïts en el món informàtic però sobretot en imatge, que han repercutit de ple en el procés esmentat. Fem menció tan sols que durant el període 1999-2003 es produeix el gran canvi de la fotografia analògica a la digital, la qual cosa ha repercutit de manera molt significativa en la realització i la publicació d'aquestes memòries. L'esforç fet —en temps i despeses— per adaptar-ne el contingut a les eines actuals, amb la finalitat de posar-les a l'abast de tothom, ha estat enorme. Creiem, però, que haurà valgut la pena. La publicació digital d'aquestes memòries no tan sols cobreix un buit evident en treballs d'aquestes característiques, sinó que constitueix també el document indispensable per escometre, en el futur, qualsevol intervenció de conservació que hagin de rebre aquests vitralls.

2 - Introducció

És probable que, quan parlem d'un vitrall, pensem ràpidament en un vidre d'una finestra actual, però més bonic o, simplement, més antic. Però parlar d'un vitrall és referir-se a una tècnica artística utilitzada per crear una vidriera, un sistema complex de tancament d'una obertura, en un edifici, habitualment de separació entre l'interior i l'exterior. La vidriera, encara que és una obvietat, té la funció de permetre l'entrada de llum a l'interior de l'edifici amb l'objectiu d'aïllar-lo de l'exterior. Vist d'una altra manera, la vidriera fa de para-xocs d'elements exteriors com el vent, la pluja, la calor, el fred, la llum, la contaminació atmosfèrica o una pedrada, entre d'altres. Les característiques materials del vidre el fan resistent a aquests elements i, on no ho és prou, ho fan els mateixos elements de disseny de la vidriera o bé els seus complements.

Així, podem comprendre per què el plom és el metall indispensable per formar un vitrall i dotar-lo de flexibilitat, tot fent possible créixer en dimensions, cosa que un sol vidre no podria fer. La flexibilitat no només fa d'adaptador de les vidrieres als possibles moviments que un edifici pugui patir; també es pot adaptar fàcilment als canvis de temperatura i sostenir tot el mosaic de vidres que formen cada plafó de vitrall. El plom és també un element indispensable en el disseny, i esdevé la línia negra i opaca que ens ajuda a perfilar el dibuix. Vinculat al plom, i de manera oculta, sovint hi trobem massilla, una fina barreja de carbonat càlcic i oli de llinosa que segella les unions de plom amb vidre, quan el plom no s'adapta prou bé o es vol enfortir la xarxa de plom.

L'adaptació i la col·locació del plafó de vitrall a l'edifici poden ser directes, amb morter, al galze de pedra del finestral, o bé requerir una estructura de sustentació del vitrall a l'obertura. Així, formen també part del conjunt un seguit d'elements —tradicionalment de ferro— com els travessers, que fan possible instal·lar-lo, o d'altres com ara teles metàl·liques i vidres de protecció física. En aquesta memòria, però, només farem menció de la seva presència en cada vidriera intervinguda, i ens cenyirem a les accions de conservació-restauració efectuades en el plafó de vitrall —vidre i plom— pròpiament dit.

L'estructura de la memòria segueix la del mateix mètode de treball. A partir de l'estudi de l'obra i de la presa de dades sobre el seu estat de conservació, juntament amb els criteris d'intervenció establerts, s'elabora la diagnosi i es defineixen les operacions que caldrà dur a terme. En alguns casos pot ser necessari un estudi aprofundit de les alteracions observades i les seves causes, amb vista a completar les directrius de la restauració. La informació recollida es presenta de manera gràfica, en mapes de treball elaborats amb llegendes de colors que faciliten la visió de l'abast general de cada alteració observada en el vitrall. La informació gràfica es complementa amb la descripció de cada alteració, juntament amb la valoració de l'afectació sobre la vidriera en conjunt o sobre algun element en particular.

A partir d'aquí es confecciona el Pla d'intervenció de conservació-restauració i es determinen les accions que cal seguir, es descriuen els criteris i els sistemes d'aplicació emprats i es presenta informació sobre els productes i les seves dissolucions o altres detalls.

El desenvolupament de la intervenció està recollit en format de fitxes i es presenta de manera detallada per a cada plafó constitutiu de la vidriera. Són, doncs, un total de cinc fitxes distribuïdes seguint la nomenclatura establerta pel *Corpus Vitrearum Medii Aevi*.

3 - Metodologia i criteris d'intervenció

El Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes és un monument declarat Monument Històric-Artístic d'Interès Nacional (D. 3-6-1931; *Gaceta* 4-6-1931), inclòs al Catàleg del Patrimoni Històric-Artístic de la Ciutat de Barcelona (fitxes 492 i 493; categoria A, cap. i), al Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic i al Catàleg del Districte 4 (núm. d'element 49). Així, els criteris que regulen qualsevol intervenció de conservació-restauració en un monument d'aquestes característiques estan compresos a l'article 35, «Criteris d'intervenció», de la Llei del patrimoni cultural català, la Carta d'Atenes del 1933, la Carta de Venècia del 1931 i la Carta del Restauro del 1971. D'aquesta manera, la restauració s'ha dut a terme seguint els criteris de mínima intervenció i màxim respecte per l'obra original, considerant alguns canvis sempre en funció de millorar les condicions pròpies i de l'entorn amb vista a la seva futura conservació.

S'han conservat tots aquells elements i parts originals, i també els elements que són fruit de refetes —sempre que no suposessin un perjudici per a l'obra original—, atès que s'han considerat testimonis del pas del temps i de la història mateixa de l'obra. En cas que s'hagi eliminat algun afegit, s'ha documentat exhaustivament i s'ha guardat adequadament. Pel que fa a les reintegracions de parts perdudes, cal fer una consideració especial, atesa la singularitat del material, i particularment cal fer referència a un factor que no és present en restauracions d'altres materials: la llum i la translucidesa del material vitri. Des del punt de vista estètic, es persegueix la recuperació d'una lectura homogènia de la vidriera tenint presents els factors de conservació i el respecte per l'original i per antigues intervencions. Però, precisament aquestes característiques del vidre fan que les reintegracions s'hagin de fer només amb vidre i, si pot ser, tan semblants com sigui possible a l'original. Si no, la llum, en passar-hi a través, crea distorsions i cops de llum que fan que es destaquin les substitucions, quan el que cal és que aquestes substitucions passin a un segon pla visual.

Pel que fa als materials i els productes emprats, s'han triat en funció de la seva reversibilitat i compatibilitat amb l'obra original. Són productes testats —en el cas de materials de nova creació com l'adhesiu emprat en les unions de vidre— o bé tradicionals, com el cas de la massilla, la compatibilitat dels quals està garantida. Tant els materials com els productes i els processos de restauració han estat considerats prèviament amb criteris de respecte pel medi ambient i les

persones, i s'han desestimat aquells l'eliminació i l'ús dels quals podrien ser perjudicials.

Pel que fa a la metodologia de treball, podem dir que s'ha regit per una metodologia científica, definida, a grans trets, pel coneixement previ de l'obra mitjançant el seu estudi històric i artístic, l'estudi morfològic i tecnològic del vitrall i, també, l'anàlisi i l'estudi de les formes d'alteració i les causes que les han provocat. Aquest coneixement previ i els criteris establerts han definit la intervenció que calia seguir. La documentació de tot el procés no tan sols forma una part imprescindible de recull dels treballs, en sentit descriptiu, sinó que esdevé també un testimoni per a futures intervencions.

El bon estat de conservació de la vitralleria de Pedralbes no ha plantejat pràcticament dubtes davant la possibilitat de mantenir les vidrieres al seu emplaçament original, fet que volem posar en relleu, atès que es tracta d'obres amb una funcionalitat específica mantinguda al llarg dels anys. La seva conservació com a obra d'art no té tan sols una finalitat contemplativa, sinó que també està lligada estretament a la seva funció dins l'edifici on s'ubiquen.

4 - Itinerari dels treballs de conservació-restauració

A continuació es descriuen, segons la metodologia expressada, les diferents accions que s'han portat a terme durant el procés de conservació-restauració, fins a la tornada de la vidriera al seu emplaçament original. Tot i que es presenten segons l'ordre habitual d'execució, cal entendre que algunes tasques se superposen i que en algun moment es poden repetir o potser excloure. Hem cregut necessari explicar de manera enllaçada tot el procés per comprendre millor, més endavant, la vidriera específica de la memòria que ens ocupa, la rosassa OII. Si bé la majoria de les operacions que s'expliquen són fetes per conservadors-restauradors, cal mantenir la idea que aquest és un treball en equip i que tant el vitraller com el metal·lista o l'arquitecte participaran al llarg del procés en diverses ocasions.

4.1 Diagnosi de l'estat de conservació

La diagnosi s'elabora a partir de l'observació directa del vitrall, que, per les seves característiques, està condicionada a la possibilitat d'accés. Sovint s'organitza en tres fases de treball determinades per la ubicació de la vidriera, la possibilitat d'accés i les alteracions que presenta.

La primera fase consisteix en l'examen previ al desmuntatge i es fa des de la bastida, en el moment del desmuntatge, com també a peu d'obra, un cop feta l'extracció. L'objectiu d'aquest examen és determinar l'estat de conservació dels plafons de vitrall, les proteccions i el sistema de subjecció, per fer les actuacions oportunes per al seu desmuntatge, com ara petites subjeccions de vidres en perill de despreniment, retirada de material, de brutícia, entre d'altres.

Un cop s'han traslladat les peces al taller, es fa l'examen exhaustiu de cada plafó de vitrall, amb l'objectiu de poder identificar els materials que el formen —vidre, plom i massilla— i el seu estat de conservació. Aquest és un examen minuciós i definitiu per elaborar el pla de treball que cal seguir. En aquestes dues primeres fases, l'estat de conservació es determina mitjançant l'observació a ull nu.

A partir d'aquestes observacions, pot sorgir la necessitat de dur a terme el que en podríem dir una tercera fase de diagnosi. En aquesta fase, es fa necessària la presència de professionals d'altres disciplines —químics, geòlegs, biòlegs o d'altres—, sigui per estudiar els materials, les alteracions que presentin o, idealment, les causes

que han provocat aquestes alteracions. A partir d'aquest estudi, es completarà el tipus d'intervenció que es farà.

4.2 Desmuntatge i transport

El desmuntatge inclou la retirada del sistema de protecció —els vidres i els filats metàl·lics— i l'extracció dels cinc plafons que formen la vidriera. En aquesta operació de desmuntatge hi intervenen picapedrers, vitrallers i conservadors-restauradors. És un moment crític del procés, en el qual l'experiència té un paper molt important. Pot convenir fer operacions de protecció prèvies —recuperar o subjectar tots els elements que puguin estar solts— per garantir l'extracció del vitrall, i és important la prudència i el saber fer de cadascun dels professionals que hi actuen. En el moment del desmuntatge, cadascuna de les peces que componen la vidriera es numera amb una etiqueta adherida per la cara interna, es revisa i, si s'escau, es prenen mesures de protecció, a banda de l'embalatge habitual, preparat prèviament. El trasllat al taller és una operació que va a càrrec del vitraller. Es fa en furgoneta, amb cadascun dels plafons col·locat en una caixa de fusta especial —feta a mida per a cada plafó—, les quals es col·loquen en posició vertical i separades amb materials esmorteïdors com ara plàstic de bombolles, cartró o mantes.

Els triangles mixtilinis, en principi, no es mouran del seu emplaçament original, perquè corren el perill de fracturar-se en treure'ls de la traseria; rebran un tractament de conservació-restauració *in situ*.

4.3 Intervenció de conservació-restauració

La intervenció de conservació-restauració es desenvolupa atenent les característiques del material, l'estat de conservació i els criteris establerts. Si bé cal entendre la intervenció de conservació-restauració de manera global i, en aquest cas, inclou des de l'extracció dels plafons de vitrall de la rosassa fins a la seva reinstal·lació, descriurem aquí totes les operacions que han rebut els plafons de manera directa i que són objecte d'aquesta memòria. Malgrat que l'ordre respon, a grans trets, al treball fet, això no impedeix que algunes accions es portin en paral·lel o es repeteixin en algun moment de tot el procés.

Neteja

La neteja té com a objectiu eliminar la brutícia superficial i aquells recobriments que desconfiuren la vidriera i disminueixen l'entrada de llum al temple, com els encalçaments —en les vidrieres medievals— o el recobriment negre —en les no medievals. També es netegen les restes de morter i de massilla, a més d'altres restes alienes a la peça.

La neteja és una operació irreversible que cal mesurar i controlar. El sistema emprat combina la neteja química amb la mecànica i té en compte el grau de brutícia i el substrat damunt el qual es troba, per adaptar la neteja a cada cas.

La neteja és mínima sobre les grisalles, atesa la fragilitat d'aquesta decoració. Tampoc no s'insisteix sobre la xarxa de plom per evitar ratllades en aquest metall tou i per conservar la pàtina que el protegeix.

Així com a les vidrieres medievals ha calgut insistir en la neteja mecànica per eliminar restes de morter i de massilla i poder recuperar la planitud dels plafons, en les vidrieres no medievals la xarxa de plom no acostuma a estar associada a importants restes de morter i massilla i, per tant, no és necessari insistir-hi.

Consolidació de grisalles

La consolidació de grisalles debilitades es fa amb una resina sintètica en dispersió, en el moment en què es detecten, sigui abans o després de la neteja.

Estabilització de la xarxa de plom

Les fractures de plom o la pèrdua de fragments de la xarxa de plom poden comportar la pèrdua de peces de vidre o, en el pitjor dels casos, la desfeta de parts del plafó o del plafó sencer.

La unió de les fractures es fa mitjançant soldadura amb gotes d'estany, i la reintegració de petites llacunes o parts mancants, amb la soldadura de tires de plom.

Unió de fragments

La unió de fragments d'un vidre trencat es fa en tots els casos en què hi hagi un tall net. Per a aquesta operació, s'utilitza una resina epoxídica. En els casos en què s'identifica un plom cec, s'ha tendit a eliminar-lo quan servia per subjectar un vidre trencat; tan sols s'ha conservat quan el tall del vidre no és net i es fa necessari el plom per unir-lo. En cas que es tracti de vidres significatius trencats —o sigui, vidres amb grisalla amb un plom cec que trenqui la lectura del dibuix—, amb una unió inestable, s'ha optat per unir-los amb resina, sempre que ha estat possible, i prescindir

del plom. És imprescindible valorar cada cas i triar la millor solució en funció de la resistència de la unió del vidre o la distorsió de la lectura de la decoració.

Reintegració de vidre incomplet

La reintegració d'una llacuna en un vidre incomplet es duu a terme en tots els casos. De manera preferent, es fa amb una resina epoxídica. Quan la reintegració no es pot fer amb resina —a causa de la mida i la situació de la part perduda o de la resistència del vidre—, es completa amb vidre nou i una unió amb plom. De manera excepcional, i per ajudar a la comprensió del dibuix, es pot optar per una unió amb resina entre el vidre original i el vidre nou.

Reposició de vidre perdut

Els vidres originals caiguts durant el procés de desmuntatge es tornen a col·locar al seu lloc. Si se'n desconeix la procedència, es col·loquen al lloc més adequat, en funció de la forma, el color o altres indicis justificats.

Les pèrdues de vidres sencers que no es puguin reintegrar amb vidres originals es completen amb vidre nou de color i textura tan semblants a l'original com sigui possible. Perseguiu que la restauració sigui invisible des de la distància, a fi d'obtenir una unitat cromàtica i lluminosa del material afegit amb el vidre original. Amb la intenció d'identificar els vidres nous, en cadascun dels fragments es grava la data de la restauració.

Reintegració cromàtica

La reintegració cromàtica s'aplica sobre totes les reintegracions amb resina. S'empren pintures translúcides i cal intentar aproximar-se al màxim al color del vidre.

Restauració anterior a la nostra

Entenem com un principi bàsic de la restauració mantenir les intervencions anteriors a la nostra sempre que sigui possible, ja que formen part de la història del vitrall. Així doncs, respectem les reintegracions anteriors:

- Sempre que el color i la textura del vidre reposat no interfereixin en la comprensió de la composició ni destaquin òpticament respecte als vidres originals. Abans de fer substitucions cal tenir en compte les zones de màxima atracció visual i les zones secundàries, tant dins d'un plafó com en la composició general.

- Abans de fer una substitució es valora si al vidre li correspon un motiu amb grisalla, element que ajuda a unificar la reintegració amb l'entorn.

També valorem la possibilitat de matisar el vidre reposat amb veladures de grisalla.

- Les reintegracions anteriors es mantenen quan no tenim dades objectives que justifiquin un canvi.

Eliminem les restauracions anteriors:

- Quan no són respectuoses amb l'original: morters que tapen forats, vidres superposats aguantats amb massilla, morter o altres materials, alteracions de la composició original o d'altres.

- Quan els materials emprats no són prou resistents: grisalles fredes, ploms de mala qualitat o en estat avançat de degradació, entre d'altres.

- Quan el color del vidre interfereix en la comprensió de la composició original i destaca per damunt d'aquesta composició.

- Quan tenim prou dades objectives que justifiquin un canvi.

Massillament

El nou massillament del plafó té per finalitat donar-li estabilitat. La massilla tradicional és una pasta blanca feta amb carbonat càlcic —blanc d'Espanya— i oli de llinosa. De consistència semblant a la massa de fer pa, la massilla segella el plom i el fa solidari amb el vidre, de manera que aporta rigidesa i estanquitat al plafó. Trobem massilla en tots els vitralls, siguin de l'època que siguin. El seu estat de conservació és variable.

4.4 Emmarcament i nova instal·lació

El Pla de restauració inclou alguns canvis en el sistema de presentació de les vidrieres, amb la finalitat de complir requisits importants en relació amb la seva conservació i accessibilitat. La nova instal·lació situa els vidres de protecció exteriors en la posició que ocupava el plafó de vitrall. Així, la vidriera es desplaça uns 5 cm cap a l'interior, per crear una cambra d'aire, oberta per la part superior i inferior amb l'objectiu d'afavorir la circulació d'aire i evitar condensacions. Per subjectar els plafons en la nova instal·lació, cada plafó té el seu marc metàl·lic subjectat a la pedra amb platines. Aquest sistema fa possible que cada plafó es pugui despenjar individualment, la qual cosa facilitarà, en el futur, qualsevol operació de manteniment o intervenció concreta que calgui efectuar. Tot i que el nou emmarcament i la subjecció del vitrall han suposat la pèrdua del sistema original, s'ha considerat necessari fer el canvi pels avantatges exposats amb vista a la seva conservació futura. Totes les ferramentes recuperades han passat a la reserva del Museu Monestir de Pedralbes.

Els triangles mixtilinis romandran al seu lloc original, ja que no és possible fer un marc que permeti avançar uns centímetres la seva ubicació.

4.5 Sistema de documentació

Amb l'objectiu d'enregistrar totes les observacions i accions dutes a terme sobre la vidriera, s'ha establert un sistema de documentació que uniformitza la informació recollida tant abans del desmuntatge de la vidriera com en el laboratori de restauració.

Un cop al laboratori, s'identifica el plafó mitjançant un codi que s'escriu a la cara externa, de manera que es tria una zona central de la xarxa de plom prou ampla per escriure-hi el distintiu del plafó. El protocol d'actuació documental preveu, primerament, un registre fotogràfic per ambdues cares, amb llum a través i sense, per recollir la màxima informació possible. També es confeccionen mapes per a l'enregistrament de dades descriptives, així com per a la identificació i la situació de les alteracions. Les mides dels plafons es prenen en aquest moment inicial del registre.

Per a l'elaboració dels mapes, es fan els calcs de cadascun dels plafons resseguint el contorn de la xarxa de plom. Es fan sobre un film de polièster transparent, per la cara externa, amb un retolador permanent. A partir dels calcs d'escala real es fan reduccions a escala 1:4, en paper, sobre les quals es treballa transferint tota la informació.

La informació descriptiva i d'alteracions es presenta en cinc mapes:

- **Mapa dels colors dels vidres:** refereix els colors dels vidres i recull també les pèrdues de plom i les de vidre, siguin totals o parcials. Les observacions es fan per la cara interna del vitrall.
- **Mapa núm. 1:** s'hi recullen el recobriment negre, les restes de morter i el morter diluït i les restes de massilla presents sobre la cara interna del vitrall.
- **Mapa núm. 2:** s'hi recullen les fractures de vidres, el recobriment negre, el recobriment blanc, les restes de morter i les restes de massilla visibles per la cara externa del vitrall. Les fractures de ploms es marquen en aquest mapa tant si es troben a la cara externa com a la interna.
- **Mapa núm. 3:** refereix les diferents tipologies de vidre i plom, juntament amb la grisalla. S'hi recullen el vidre medieval sense grisalla, el vidre medieval amb grisalla, el vidre catedral sense grisalla, el vidre catedral amb grisalla, el vidre catedral amb *raf*, el vidre bufat sense grisalla, el vidre bufat amb grisalla, el vidre no bufat sense grisalla, el plom medieval i el plom grafiat. Les observacions es fan per la cara interna del vitrall.

- **Mapa núm. 4:** refereix les tècniques pictòriques i recursos tècnics. S'hi recullen la veladura negra i la carnació. La documentació es fa per la cara interna del vitrall.

La informació relativa al procés d'intervenció es documenta mitjançant fotografies dels processos i es plasma sobre dos mapes:

- **Mapa de procés núm. 1:** s'hi recullen la consolidació de grisalla, la reintegració amb vidre nou sense grisalla i la reintegració amb plom nou. Es fa per la cara interna del vitrall.

- **Mapa de procés núm. 2:** s'hi recull la unió de vidres amb resina. També es fa per la interna del vitrall.

En acabar la restauració, s'elabora una documentació final amb un registre fotogràfic per la cara interna amb llum a través i sense. La documentació es completa escanejant algunes grisalles de cares, mans, peus i altres elements característics

i singulars, amb la idea de recollir el màxim nombre de dades possible i facilitar-ne la consulta.

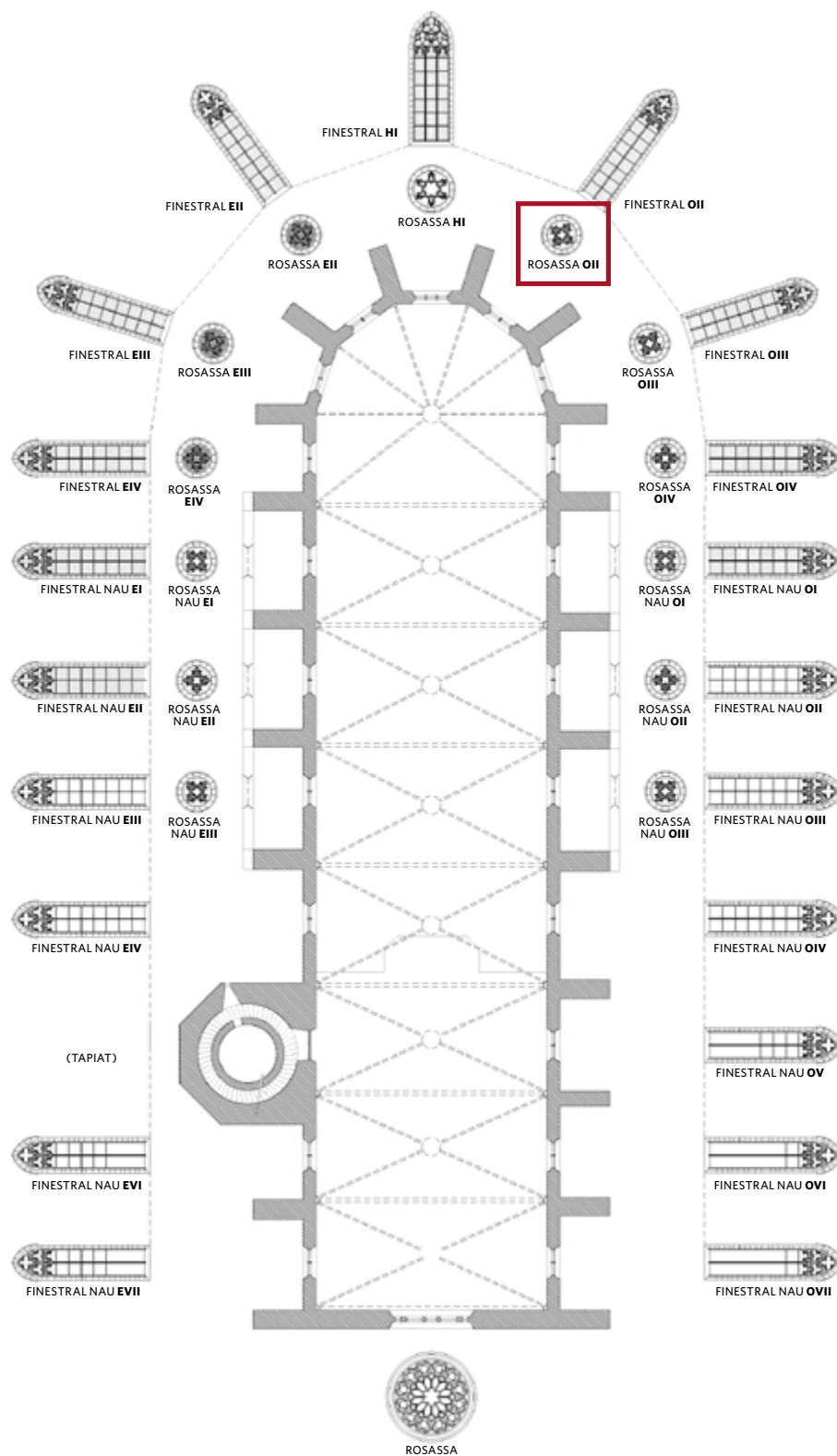
Per a l'elaboració de la memòria en format digital, totes les còpies sobre paper del registre fotogràfic analògic s'han digitalitzat. Els fulls de contacte, així com les ampliacions, es conserven al Centre de Documentació del Servei d'Arqueologia, mentre que els negatius es conserven a l'Arxiu Fotogràfic de l'Ajuntament de Barcelona. Com a darrer apunt sobre el procés de documentació, cal afegir que, el 2023, es va realitzar la primera sèrie d'ortofotografies obtingudes per fotogrametria de les vidrieres de Pedralbes. Aquesta feina la va dur a terme l'empresa Realdron per encàrrec del Departament de Patrimoni Arquitectònic, Històric i Artístic de l'Ajuntament de Barcelona, que s'encarrega del manteniment del monestir.

5 - La rosassa OII. Estudis i treballs preliminars

5.1 Coneixement previ del vitrall

Els finestrals que contenen les vidrieres de l'església responen —com és habitual en les esglésies gòtiques— al sistema estructural de l'edifici, on les obertures estan situades entre els contraforts i en correspondència amb les voltes. L'aparell

de pedra regular dona pas a finestrals amb arcs apuntats formats per carreus i dovelles tallats i afaïçonats, de dimensions més grans respecte a l'obra general. Tots estan fets amb pedra sorrenca de Montjuïc. Els finestrals s'acompanyen, en

la major part dels casos, de rosasses situades a un nivell inferior. Així, l'església té set finestral i sis rosasses a l'absis; 14 finestral i sis rosasses a la nau, i una rosassa al mur que tanca la nau. Aquestes obertures estan dotades de vidrieres, a excepció del finestral al qual s'adossa el campanar, que està tapiat. Disposem, doncs, d'un total de 20 vidrieres de finestral i 14 de rosasses.

La rosassa OII correspon a la primera obertura del costat oest de l'absis i s'obre cap al claustre del monestir. Per la cara externa, la rosassa queda situada fora de la construcció amb teulada que s'adossa a la paret exterior de l'església i que aixopluga totes les altres rosasses del costat oest de l'església. Per la cara interna, la rosassa està situada sota el finestral OII.

Totes les rosasses de l'església estan formades per una traseria de pedra de forma circular on s'insereixen els plafons de vitrall. La traseria de les rosasses dels costats est i oest segueix dos esquemes diferents, un dibuix en aspa i un en creu. Aquests dibuixos es troben de manera alternada en els dos costats de la nau i de l'absis. A la rosassa OII, la traseria presenta un esquema en creu. Això fa que els plafons trilobats estiguin disposats, a la inversa, segons un esquema en aspa. El diàmetre màxim del cercle format pels plafons amida, aproximadament, 140 cm.

Quant a la disposició dels plafons, el centre de la traseria està ocupat per un plafó quadrilobat completat amb quatre triangles mixtilinis. Al voltant, estan disposats quatre plafons trilobats completats amb dos triangles mixtilinis cada un. Finalment, l'espai entre el plafó central i els plafons trilobats està ocupat per quatre triangles mixtilinis més, de dimensions superiors respecte dels altres. Aquest conjunt de plafons constitueix un tancament fix de l'obertura. Els plafons estan fets amb la tècnica del vitrall, és a dir, amb una multitud de peces de vidre retallades i subjectades per la xarxa de plom.

La rosassa OII correspon a una de les cinc vidrieres que tenen una majoria de vidres no medievals del total de les 14 que formen l'absis. Encara que les vidrieres no medievals no estan incloses al catàleg del *Corpus Vitrearum Medii Aevi*, el sistema de numeració seguit correspon a l'establert per aquest organisme (BARRAL I ALTET, MUNDÓ, 2014). Així, el plafó central porta el número 0, el plafó trilobat superior dret el número 1 i la resta de plafons porten números correlatius seguint el sentit de les agulles del rellotge, vist des de l'interior de l'església. Els triangles mixtilinis no reben numeració.

Formen part de la vidriera els elements de ferro de fixació dels plafons i els de protecció exterior. El sistema consistia a encastar els plafons de la rosassa directament dins l'espai deixat per la traseria de pedra. Els verguerons —unes

barretes de ferro encastades a la pedra— fixen el plafó al seu emplaçament. Se'n sol trobar un per plafó trilobat i tenen una llargada igual a l'alçària del plafó. Els verguerons es fixaven als plafons amb tiretes de plom soldades a la xarxa de plom i nuades. A distància de 19 anys, no ens es possible verificar si aquesta rosassa estava proveïda de verguerons.

Les vidrieres quedaven protegides exteriorment amb filats metàl·lics constituïts per un bastidor de ferro, segons la forma de l'obertura, farcit de tela metàl·lica. Aquesta tela es fixava a la pedra de la traseria amb claus. El bastidor dels filats anava reforçat amb barnilles de ferro encreuades (AMENÓS, 2011). Com veurem en detall als paràgrafs següents, els documents d'arxiu informen que només les vidrieres situades davant de la via pública, és a dir les del costat est, estaven protegides per filats metàl·lics. Tanmateix, al moment de redactar aquesta memòria no podem assegurar que la rosassa OII n'estigués desproveïda, com les altres rosasses que queden sota l'ala oest del claustre.

Des d'un punt de vista iconogràfic, aquesta vidriera manté l'esquema de les medievals, on el plafó central conté el cap d'un personatge. La figura no té elements que puguin ajudar a identificar-la. Quant als quatre plafons trilobats, reproduïxen la mateixa composició que la de la rosassa OII —majoritàriament d'època medieval— amb motius foliars entrelaçats. Segons el *Corpus Vitrearum Medii Aevi*, tots els plafons són originals, entenenent que tots són d'època medieval (BARRAL I ALTET, MUNDÓ, 2014: 310). En canvi, la historiadora de l'art Flavia Bazzocchi indica que, d'entre les set rosasses de l'absis, només tres rostres són medievals, entre els quals el de la rosassa OIII (pensem que l'autora ha volgut referir-se a la rosassa OII i que hi ha un error en el text ja que la rosassa OIII és clarament d'estil postmedieval) i corresponen segons la tècnica i l'estil al mateix taller que va realitzar els finestral amb els apòstols (BAZZOCCHI, 2011: 26). Gràcies a l'accés directe que el treball de conservació-restauració comporta, hem pogut confirmar que els plafons 0 i 1 són d'època medieval, contràriament als altres on tant els vidres com la xarxa de plom presenten les mateixes característiques que la resta de vitralleria del segle XIX. Quant a la datació de la vidriera, no es conserva documentació que ho detalli. Tanmateix, la data del 17 de setembre de 1895 marca la finalització de les obres de restauració amb un acte commemoratiu celebrat al monestir de Pedralbes.

Amb vista de la publicació d'aquesta memòria, hem fet una revisió de la documentació disponible sobre la vitralleria de Pedralbes. Així, el 2021, vam prendre coneixement de documents conservats a l'Arxiu Documental del Servei

de Patrimoni Arquitectònic Local (SPAL) de la Diputació de Barcelona i a l'Arxiu General de la mateixa institució (AGDB). Un escrit de l'abril de 1940 (amb referència AGDB JMT C66/d74 per a la versió manuscrita i SPAL C3/E1/D31 per a la versió mecanografiada), redactat per Jeroni Martorell, arquitecte cap del Servei de Conservació de Monuments, i adreçat a Luis Riviere, ponent de Cultura de la Diputació de Barcelona, informa que el conjunt monumental de Pedralbes va sortir «relativament indemne» de la Guerra Civil. Tanmateix, es comunica que els finestrals de l'església requereixen ser reparats: «La expansión de gases de explosión próximas, motivadas por la Guerra Liberadora ocasionó importantes roturas, dejando libre paso al aire y aguas de lluvia, lo cual es causa de desperfectos en el interior de la nave. Asimismo, por la falta de protección adecuada de los hierros de las armaduras, con el repintado, se descomponen estas, ensuciando paramentos de los muros». A continuació, Jeroni Martorell sol·licita efectuar la reparació de les vidrieres. En un escrit del 15 de juny del mateix any (amb referència AGDB JMT C66/d65 per a la versió manuscrita i SPAL C3/E1/D34 per a la versió mecanografiada), l'arquitecte completa aquesta informació indicant: «Estas vidrieras, de épocas diversas, siendo especialmente notables las de los siglos xv y xvi, situadas en el ábside y en rosetón del coro. Estas vidrieras han de menester con urgencia trabajos de conservación, relativos principalmente a los armazones de montura deterioradas y protección de a las mismas, por efecto de la oxidación; son escasos los vidrios a substituir y aun estos modernos. También hay que renovar baldosillas del doblado exterior. Para ellos precisarán andamios y trabajos de vidriero, cerrajero y pintor». Entenem que *vidrios modernos* es refereix als vidres de les vidrieres del segle XIX, i *baldosillas*, als vidres de protecció.

L'11 de juliol de 1940, la Secció de Cultura de la Diputació de Barcelona aprova una partida de 5.000 pessetes per dur a terme els treballs de conservació necessaris en diverses vidrieres dels finestrals (SPAL C3/E1/D35). El document del 27 d'agost informa que els treballs estan en curs (AGDB JMT C66/d69 i SPAL C3/E1/D36). Amb un escrit del mateix any, datat del 26 d'octubre, Jeroni Martorell informa que els treballs de conservació s'han dut a terme, però que la quantitat sol·licitada no ha estat suficient (SPAL C3/E1/D37). Aquest document, segurament el que ens aporta més informació interessant, descriu a grans trets la situació de les vidrieres i informa que estan protegides per «un doble [vidrio] grueso sencillo, liso, uniforme y además las situadas frente a la vía pública, por enrejados metálicos». Aquesta dada és rellevant, atès que està indicant la localització dels finestrals que tenen filats metàl·lics, informació

que no ens quedava clara a distància de 19 anys d'haver desmuntat els vitralls per restaurar-los.

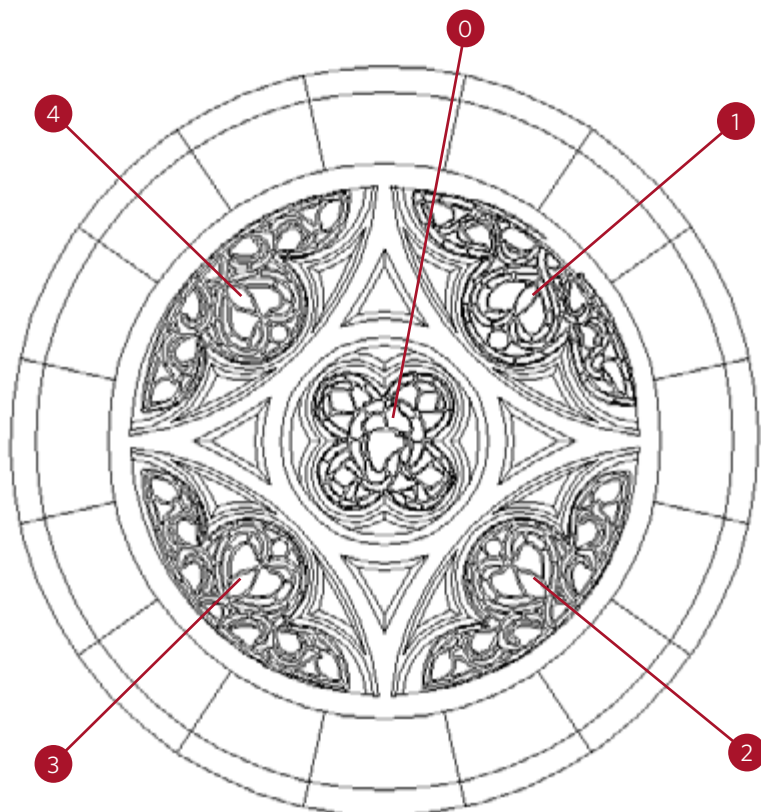
Aquest document, malgrat que no indica amb precisió quines vidrieres van ser intervingudes el 1940, aporta informació que ens ajuda a precisar la intervenció de la postguerra. Així, relata que «las vidrieras de colores, ofrecían en sí, algunos pequeños desperfectos, pero donde estos eran mayores, era en los elementos de protección; útiles han sido estos, para la salvaguarda de aquellos. La primera labor ejecutada, ha consistido en reponer los vidrios emplomados de color rotos especialmente los de dibujo geométrico en un ventanal del coro, seguidamente se ha procedido a renovar los vidrios de protección y sustituir y pintar los enrejados metálicos». El document conclou amb la necessitat d'ampliar el pressupost de 2.000 pessetes per completar els treballs. No tenim, però, constància de l'aprovació d'aquesta partida. Les memòries redactades el desembre de 1940 i el març de 1941 informen que les vidrieres de l'església van quedar completament reparades (AGDB SCCM C65/E4/d8 i C65/E4/d13).

Molt rellevants són les tres factures conservades de la famosa casa Granell y C.^{ia} per a treballs de vitralleria al monestir de Pedralbes (AGDB SCCM C61/E4/d22, C61/E4/d28, C61/E4/d32). Respecte de la restauració de les vidrieres, només hi trobem dues dades: a la primera factura, un import per a la reconstrucció de dues vidrieres de 62 × 52 cm, i a la tercera factura, un import per a tres tires de plom i un vidre llis de color verd de 20 × 20 cm. Encreuant aquesta informació

amb la del document del 26 d'octubre i les observacions que hem pogut fer al llarg del nostre treball de restauració del conjunt de la vitralleria, concloem que els dos plafons reconstruïts pertanyen al finestral Nau OVI, com expliquem amb més detall a la memòria d'aquest finestral. Quant al vidre de color verd, no és possible saber a quina vidriera pertany.

L'anàlisi de les factures de la casa Granell també ens permet extreure informació sobre la substitució dels vidres de protecció. En efecte, hi veiem facturats 6,83 m² per al *Ventanal 1*, 4,80 m² per al *Ventanal 2*, 23,0 m² per als finestrals de la façana —segurament la façana est que dona a la via pública—, 13,70 m² per a l'absis, 17,05 m² per als finestrals del claustre i 3,17 m² per a la rosassa. Atenent les dimensions dels vidres i el nombre de metres quadrats facturats, ens preguntem si els *ventanales* no podrien ser els finestrals Nau EVI i EVII. En qualsevol cas, és interessant observar que els amidaments dels vidres *baldosilla* no coincideixen amb els dels plafons, sinó que més aviat semblen abastar la superfície de dos plafons i per fotos antigues veiem que les unions no coincideixen amb les divisions entre plafons. Fent una estimació molt aproximativa, podem dir que se substitueixen poc menys de la meitat dels vidres de protecció en aquest moment.

L'Arxiu General també conserva tres factures relatives a la substitució dels filats metàl·lics. Aquestes factures van a nom del constructor d'obres José Grau Cuyás per a «obres de reparació dels finestrals exteriors pertanyent al cor i a l'església» (AGDB SCCM C61/E4/d23,

C61/E4/d29, C61/E4/d41). Les factures detallen, entre d'altres, imports per a manyeria, tela metàl·lica i pintura per a ferro o «pintura a l'oli de color».

En conclusió, gràcies a documents conservats als arxius de la Diputació de Barcelona, hem pogut saber que les vidrieres de l'església de Pedralbes van patir danys durant la Guerra Civil a causa d'explosions properes. Tanmateix, sembla que aquests danys van ser limitats. Durant la postguerra, en concret el segon semestre del 1940, es van dur a terme treballs de restauració de les vidrieres a càrrec de l'empresa de vitrallers Granell y C.^{ia}. Aquests treballs van consistir en la refeta dels dos plafons quadrangulars del finestral Nau OVI, la substitució de com a mínim un vidre d'un plafó no identificat i la reposició d'aproximadament la meitat dels vidres de protecció dels finestrals. En aquest moment també es van substituir els filats metàl·lics, a càrrec de l'empresa constructora José Grau Cuyás. No tenim, però, informació sobre la localització dels nous filats.

5.2 Estat de conservació: primeres observacions *in situ*

Establir l'estat de conservació abans de retirar la vidriera del seu emplaçament original és força difícil a causa de la distància. Des de l'interior de l'església, la vidriera es troba a uns cinc metres d'alçària i la visió de conjunt queda dificultada per l'efecte de la llum en travessar el vidre. L'enlluernament que es produeix impossibilita veure possibles alteracions, tret de la pèrdua de vidres o similars.

Des de l'exterior, un cop muntada la bastida, s'observa el bon estat de conservació de la vidriera. Això es tradueix per l'escassetat de pèrdues de vidre i de plom.

Durant el desmuntatge dels plafons, alguns vidres del perímetre han quedat malmesos, tot i la precaució. Cal recordar que el plafó està col·locat directament a la traseria, encaixat dins el galze i fixat amb morter de calç. Per recuperar-lo, s'ha hagut de picar amb escarpra i martell cadascun dels plafons.

5.3 Estat de conservació: estudi dels materials i de les formes d'alteració

Un cop extrets els plafons que formen la vidriera, a excepció dels triangles mixtilinis, i traslladats al laboratori de restauració, es procedeix a un examen del seu estat de conservació. A primer cop d'ull, es pot confirmar el bon estat general de conservació dels plafons de vitrall. Es fa evident, tanmateix, la presència de brutícia superficial estesa arreu dels plafons, la presència de restes de morter, fractures de vidres i algunes pèrdues de vidres i de ploms. L'estat de conservació de

la xarxa de plom és bo en general i el metall, com a tal, conserva la seva mal·leabilitat i forma.

Tot i que la descripció detallada de l'estat de conservació de cada plafó està recollida a les fitxes, s'apleguen aquí totes les dades sobre els materials que formen el vitrall —tant els pròpiament constitutius com aquells que el transformen per aconseguir efectes complementaris— i les formes d'alteració que poden afectar-los. L'estudi de tot plegat definirà el pla de treball de la intervenció.

5.3.1 Materials constitutius, tècniques pictòriques i recursos tècnics

Amb l'objectiu de conèixer amb detall els materials que constitueixen la rosassa OII i el seu estat de conservació, a continuació es fa una descripció exhaustiva dels materials de substrat —vidre i plom— i de les tècniques pictòriques emprades, que, d'una manera o una altra, suposen una addició de materials susceptibles d'alterar-se. Hem considerat adequat descriure aquí els recursos tècnics utilitzats per transformar, consolidar o reforçar el vitrall, ja que també impliquen una addició de materials que poden afectar el vitrall.

Materials constitutius

El vidre

El vidre majoritàriament emprat a la rosassa OII és el *vidre catedral*. L'identifiquem per una textura amb ondulacions produïdes per un relleu fet a base de formes irregulars, desorganitzades, per una cara de la làmina. La seva col·locació en el vitrall és amb la textura a la cara exterior de l'edifici. També es caracteritza per l'absència de bombolles. Es tracta d'un vidre colat imprès. A la rosassa OII, el vidre catedral representa el 58,1 % dels vidres i el trobem de tots colors. Dins d'aquesta categoria, distingim el *vidre catedral amb grisalla*, el qual representa el 10,5% del vidre catedral.

Dins la tipologia de vidre catedral, hem distingit els vidres de color vermell, anomenats *vidre catedral amb raf*. Es tracta d'un vidre catedral que identifiquem pel seu color vermell heterogeni, de manera que fa aigües semblants a les vetes d'alguns marbres, amb variacions de color cap a tons clars i també cap a negres. Hem fet una cerca exhaustiva tant bibliogràfica com entre professionals del sector i no hi ha constància del nom *raf*, i tampoc no hem trobat vidre catedral de colors heterogenis. Tanmateix, hem optat per mantenir aquest nom perquè és el que el vitraller de l'equip li donava, sense poder aclarir amb ell, 19 anys després, si el nom es correspon amb la tipologia que descrivim. A la rosassa OII, el vidre catedral amb *raf* vermell és emprat per al fons dels plafons trilobats. Representa el 34,0 % del vidre catedral.

El *vidre medieval* l'identifiquem per la presència de bombolles d'aire a l'interior, algunes seguint línies concèntriques que ens donen informació sobre la forma del vidre de procedència. La superfície sol tenir irregularitats i la gruixària és variable respecte del vidre bufat d'èpoques posteriors. En alguns casos, la tècnica de fabricació és a partir de cibes obtingudes a base de combinar el bufament, la rotació i diferents enforades, fins a obtenir un disc d'uns 50 cm de diàmetre. El senyal deixat per la canya de bufar i les vores de disc sense mossegar són una mostra evident d'aquest tipus de vidre. En altres casos, el vidre s'obté a partir de la fabricació de cilindres de vidre —manxons— que durant el procés de refredament són escapçats i oberts longitudinalment fins a obtenir un rectangle. Pel que hem pogut observar, a Pedralbes, el sistema de cilindres es va emprar només en la realització dels vidres de color melat, identificats gràcies a alguns fragments còncavos, procedents de la base del manxó. D'altra banda, les analítiques realitzades en els vitralls del presbiteri indiquen que som en presència d'un vidre de naturalesa sòdica, excepte el vidre vermell que és de naturalesa potàssica. Gràcies a aquesta informació, hem pogut identificar que, en la rosassa OII, el vidre medieval ha estat emprat per a dos plafons (el plafó 0 i l'1), representa el 37,8 % dels vidres de la vidriera i el trobem de tots colors. Dins d'aquesta categoria, distingim el *vidre medieval amb grisalla*, el qual representa el 18,1% dels vidres medievals.

Volem fer un apunt sobre el vidre medieval de color vermell. Tots els vidres vermells són *vidre plaqué*, cosa que hem pogut confirmar observant la secció d'alguns vidres. Aquest vidre l'identifiquem per la presència de dues làmines superposades de color diferent, la base, més gruixuda i transparent, i una capa més prima i acolorida. En superfície, la tonalitat del vidre plaqué vermell és homogènia i la textura és llisa per ambdues cares. Respecte del vidre plaqué del segle XIX, el vidre plaqué medieval és més gruixut i la superfície és menys homogènia. Cal precisar que, a vidrieres medievals, el vidre plaqué no s'ha mapat, mentre que, a les vidrieres del segle XIX, el vidre plaqué, molt menys abundant, sí s'ha representat als mapes. Per tant, si es vol identificar el vidre plaqué vermell, cal remetre's al mapa de colors.

A la rosassa OII també trobem *vidre bufat*. El reconeixem per les petites bombolles d'aire a l'interior —més escasses que en els vidres medievals—, la superfície llisa de les dues cares, una gruixària regular —generalment inferior a la dels vidres medievals— i un color molt uniforme. És emprat per als 12 triangles mixtilinis de color blau i verd que completen els plafons i per un vidre taronja del plafó 1. Així, representa només el 3,0 % dels vidres de la rosassa. Dins d'aquesta categoria, distingim el vidre *bufat amb grisalla*, el

qual és emprat per un sol vidre, el vidre taronja del plafó 1.

Identificat com a *vidre no bufat* en el moment de la intervenció, es tracta d'un vidre de característiques similars al vidre bufat però amb l'única diferència que no conté bombolles. És emprat per als quatre triangles mixtilinis de color vermell. Aquest fet origina alguns dubtes sobre la tècnica d'obtenció tot i que podria correspondre —ja que es tracta de fragments petits— a peces obtingudes de sectors de la planxa de la qual s'ha retallat, que no presentaven bombolles, i tractar-se igualment d'un vidre bufat. Sigui com sigui, en els mapes es va documentar com a vidre no bufat. Representa el 0,9 % dels vidres de la vidriera.

El plom

Presentat en forma de tires o barretes, el plom és un material imprescindible en els vitralls. Participa tant en la subjecció dels vidres com en el disseny de les vidrieres, per la qual cosa podem dir que té una doble funció, estructural i artística. El plom és tou, mal·leable i dúctil; també és un bon absorbent de les vibracions i, d'entre els metalls comuns, és el més resistent a la corrosió. El seu baix punt de fusió (327,5 °C) facilita, juntament amb l'estany, les soldadures necessàries per abraçar els fragments de vidre i conformar els plafons de vitrall. Tot i que el plom no és un element gaire abundant, el trobem en diferents jaciments a Catalunya i se sap que s'explota d'antic. Tots aquests factors, juntament amb la facilitat del seu reciclatge, poden explicar la pervivència de la tècnica, amb testimonis conservats d'ençà del segle X.

Anomenem *xarxa de plom* el conjunt de tires de plom que constitueixen un plafó de vitrall. Les tires presenten una secció en forma de H i reconeixem l'*ànima* com la part central i cadascuna de les bandes com a *ales*. La funció de les ales és justament la d'acollir i abraçar el vidre. L'*ànima* pot presentar unes marques en forma de línies paral·leles. Les marques o gràfiles són pròpies del plom fabricat mecànicament, a partir del segle XVI, i són el senyal deixat per les rodes dentades de la màquina de laminar plom. El plom també pot ser emmotllat i no presentar gràfila. Aquest és el cas de la majoria del plom conservat al conjunt de la vitralleria medieval del monestir, cosa que, juntament amb altres indicadors, ens ha permès identificar-lo com a medieval.

A la rosassa que ens ocupa, la xarxa de plom dels plafons 2, 3 i 4 està feta amb tires de plom de secció en forma de H. Es distingeixen clarament les marques de l'*ànima*; per tant, podem assegurar que es tracta d'un plom grafilat, és a dir, fet a màquina. Aquestes tires de plom, en comparació de les medievals, són més primes, les ales són més amples i planes i tenen un color més clar.

► Mapa 3 - cara interna

- Vidre medieval sense grisalla
- Vidre medieval amb grisalla
- Vidre catedral sense grisalla
- Vidre catedral amb grisalla
- Vidre catedral amb raf
- Vidre bufat sense grisalla
- Vidre bufat amb grisalla
- Vidre no bufat sense grisalla
- Plom medieval
- Plom grafilat

Observem que es conserven en bon estat. En canvi, els plafons 0 i 1, els que estan fets amb vidre medieval, conserven la xarxa de plom medieval.

La massilla

Considerem la massilla un material constituït del vitrall, perquè fa un paper molt important en la seva confecció i estabilitat. La massilla o màstic té la funció de tapar i segellar els espais buits entre el vidre i el plom amb l'objectiu d'evitar l'entrada de llum i aigua. També per donar rigidesa i estabilitat al plafó. La massilla tradicional és un material compost a base de blanc d'Espanya o creta (carbonat càlcic) i oli de llinosa.

El morter

El morter és un altre material compost a base de calç, similar a la massilla, lligat íntimament a la vidriera. El morter participa en la instal·lació i el segellament del vitrall en el moment de col·locar-lo dins el galze de la pedra. Per aquesta raó, trobem restes de morter resseguint el contorn del plafó.

Tècniques pictòriques

A més dels diferents tipus de vidre, s'observen tècniques pictòriques i recursos per enriquir el vitrall. Sens dubte, la grisalla és una de les més emprades, ja que és present en tots els plafons,

a excepció dels triangles mixtilinis. La grisalla s'utilitza per dibuixar línies d'un to opac, gairebé negre, o de colors diversos com ara sanguines, verds, blaus i d'altres. S'aplica amb pinzell, habitualment per la cara interna. Es tracta d'una barreja vitrificable feta a base de sílice i pigments minerals. Es prepara en fred, més o menys diluïda segons l'efecte desitjat: un dibuix opac i rugós o transparències i veladures. L'adhesió de la grisalla al vidre i la seva duresa depenen de la mida de les partícules de pigment, de la composició del vidre de suport i del grau de cocció.

A la rosassa OII, només observem l'aplicació de grisalla opaca per la cara interna. En els plafons trilobats, és emprada per a les nervadures dels motius foliars i els pètals de la flor. Al plafó central, la grisalla opaca serveix per dibuixar el rostre del personatge. En aquesta rosassa, no observem veladures de grisalla, o sigui, veladures amb diverses gradacions d'opacitat del mateix to de grisalla, aplicades generalment per la cara externa.

Volem destacar la presència de *carnació de sanguina*. Tot i que el seu aspecte és semblant al d'un esmalt, la sanguina és una veladura de grisalla de color rosat o marró que s'utilitza per aconseguir volum, color, ombrejats i gradacions als vidres i reproduir el color de la carnació. En aquesta vi-

driera, la sanguina és aplicada únicament al plafó central, per indicar el volum del vidre del rostre del personatge per la cara externa.

Recursos tècnics

Agrupem aquí aquelles intervencions que poden suposar intensificar efectes cromàtics o decoratius en el vitrall, però també aquelles que en reforcen la subjecció o corregeixen errors.

Veladura negra

Capa de pintura cuita que enfosqueix el vidre, menys opaca que la grisalla. Generalment, s'aplica en forma de capa semitransparent sobre tota la superfície del vidre per matisar l'entrada de llum. Es troba a la cara interna. A la rosassa Oll, la veladura negra es troba en els tres plafons postmedievals. Observem que és aplicada sobre el 39,2 % dels vidres de la vidriera, és a dir tots els vidres excepte els de color vermell dels plafons 2, 3 i 4.

5.3.2 Examen organolèptic

Un cop descrits i identificats els materials constituents de la vidriera i els complementaris, procedim a l'examen organolèptic. Aquesta anàlisi, feta a ull nu, pretén identificar les formes d'alteració

que afecten el vitrall. Aquelles alteracions observades a la rosassa Oll es corresponen, en general, amb les descrites a la resta de les vidrieres de Pedralbes del segle XIX i medievals. No se'n dona una quantificació numèrica per la dificultat en calcular-les. Els mapes d'alteracions 1 i 2 recullen gràficament les alteracions que es descriuen. Així, podem considerar:

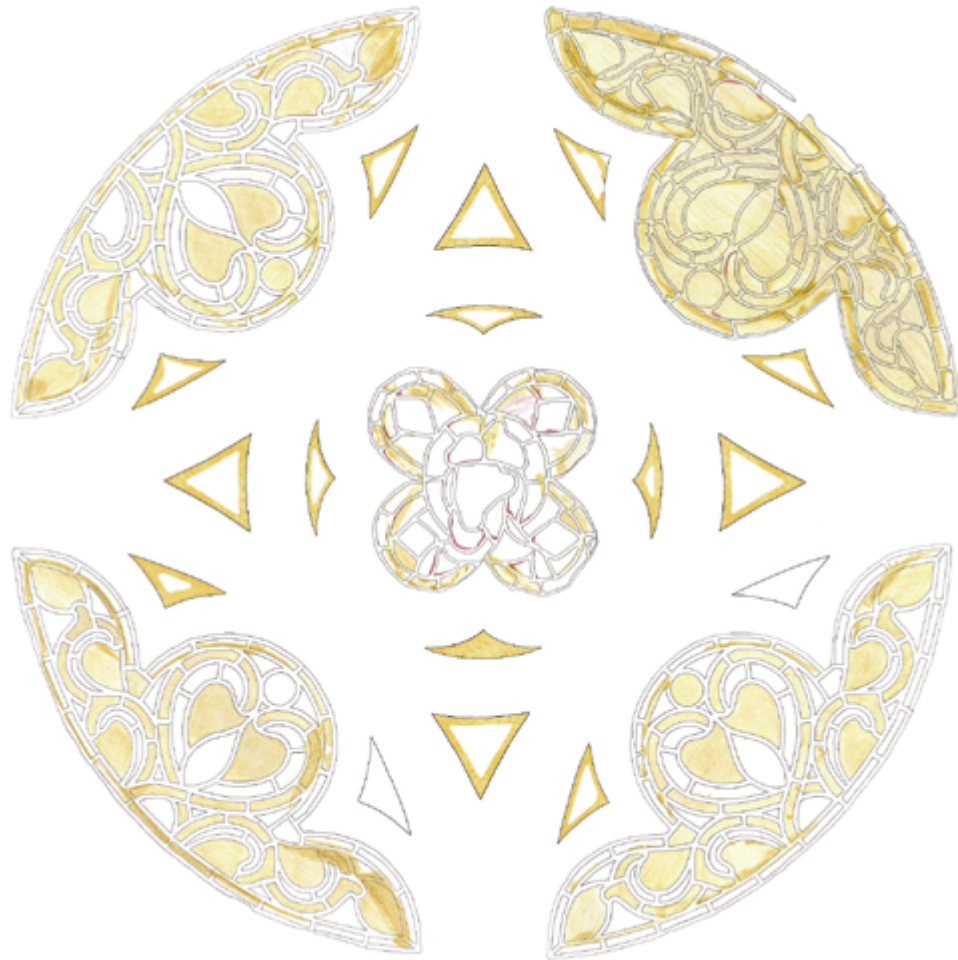
Recobriments superficials

Es tracta de productes de diferent naturalesa que, de manera fortuïta o deliberada, estan dipositats sobre la superfície de la vidriera, bé en tota la seva extensió o bé en àrees força extenses:

- Brutícia superficial: dipòsits de pols, sutge i contaminació d'aspecte negrós acumulats a la cara interna. A la cara externa, hi trobem només acumulació de pols.
- Recobriment negre: es tracta d'una capa de pintura freda —a diferència de les grisalles que són cuites— i de composició indeterminada que enfosqueix el vidre. Presenta marques de línies de pinzell i podem afegir que la seva realització és força barroera. En aquesta vidriera, el recobriment negre es troba principalment sobre la cara externa, més precisament sobre els plafons 1, 2, 3 i 4 i quatre triangles mixtilinis. És interessant

► Mapa 1 - cara interna

- Recobriments negre
- Restes de morter i morter diluït
- Restes de massilla

observar que en els plafons 2, 3 i 4, que també tenen un recobriments blanc, el recobriments negre es troba per sota del blanc i, per tant, no queda representat al mapa 2. També trobem recobriments negre per la cara interna, sobre un vidre del plafó 0. Pel que podem observar, el recobriments negre és aplicat sobre un color seleccionat, com els vidres taronja del plafó 1 o els vidres vermells dels triangles mixtilinis. En qualsevol cas, el recobriments negre sembla aplicat intencionadament per matisar l'entrada de llum de certes zones.

- Recobriments blanc: es tracta d'una capa de pintura freda, de composició indeterminada, que enfosqueix el vidre, privant l'entrada de llum a l'església. Es troba per la cara externa. Presenta gruixos irregulars, marques de línies de pinzell i està adherit tant al vidre com al plom. No s'ha de confondre amb el recobriments gris present per la cara interna que es troba sobre les vidrieres medievals. A la rosassa OII, el recobriments blanc es troba sobre els tres plafons postmedievals, o sigui, els plafons 2, 3 i 4. Aquí, el recobriments afecta pràcticament tota la superfície deixant lliure, però, els vidres de color groc i taronja de la decoració foliar i alguns vidres blaus de les tiges. La manera com està aplicat el recobriments blanc deixa pensar que es va posar sobre tota la super-

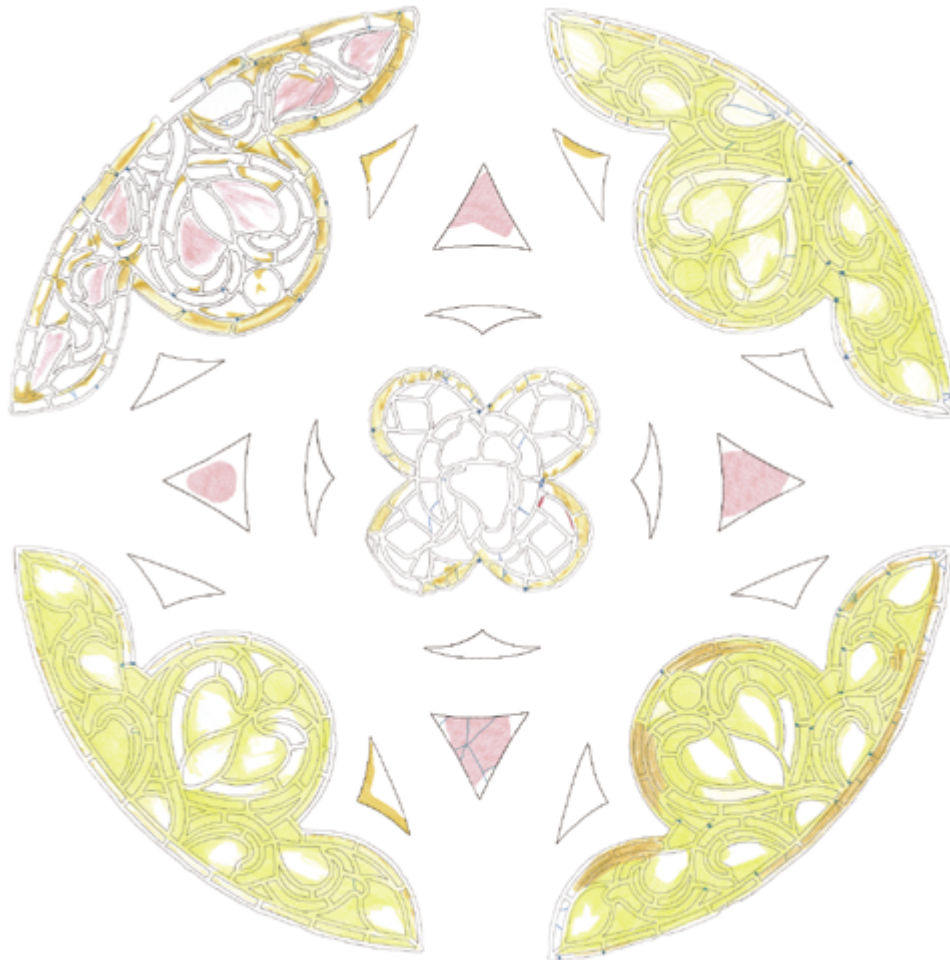
fície del plafó i, després, es va llevar grollerament d'algunes zones.

Dipòsits de materials

Són acumulacions de materials de diferent composició, estan relacionats amb el procés constructiu del vitral o són fruit d'intervencions posteriors:

- Restes de morter: a la rosassa OII hi trobem restes de morter sobre tots els plafons, excepte dos triangles mixtilinis. Les restes de morter són més abundants per la cara interna. La localització i la presència recurrent del morter indiquen que es va utilitzar per segellar els plafons inserits al galze de la pedra en el moment de col·locar-los. En aquesta vidriera observem que el morter també s'ha emprat, més diluït, aplicat sobre tota la superfície del plafó 1 i sobre els vidres blaus de les tiges, els vidres verd fosc, taronja i groc de les fulles i els vidres verd clar dels cercles dels plafons 2, 3 i 4.
- Restes de massilla: puntualment trobem restes de massilla endurida i esquarterada en els dos plafons medievals d'aquesta vidriera, principalment per la cara interna. En canvi, als plafons del segle XIX no se'n troba.

◀ Mapa 2 - cara externa

- Fractura de plom
- Fractura de vidre
- Recobriments negres
- Recobriments blancs
- Restes de morter
- Restes de massilla

Alteracions físiques

Les alteracions físiques poden afectar la forma i les dimensions originals del plafó. També poden afectar el vidre i el plom, materials constitutius, l'estat dels quals és decisiu per a l'estabilitat del vitrall:

- Deformacions i bombaments: són deguts al pes del plafó, a la seva forma i a la posició en vertical. En general, no són gaire pronunciats i només s'observa en els plafons d'època medieval.
- Manca de cohesió de la grisalla: són grisalles que han perdut la cohesió o l'adherència i es desprenen amb facilitat. En aquesta vidriera en trobem a 12 vidres concentrades en el plafó 1. Això representa el 40,0% dels vidres medievals amb grisalla i el 20,7 % dels vidres amb grisalla de la vidriera.
- Fissures i fractures del plom: les fractures del plom consisteixen en un trencament total de l'ànima i de les ales, que es fa evident en totes dues cares del plafó. A conseqüència d'això, la tira de plom queda totalment dividida. La fissura també es considera un trencament del plom, però sense arribar a fracturar tota l'ala o l'ànima. En el cas d'aquesta vidriera, s'han localitzat 51 fissures i fractures repartides en els cinc plafons,

sense que es desprengui una diferència entre els plafons medievals i postmedievals. En general, les fractures i fissures es troben al perímetre dels plafons.

- Fractures de vidres: en aquests casos, el vidre queda dividit en dos fragments o més, sense que hi hagi pèrdua de material. S'han comptabilitzat 47 vidres fracturats sobre el total de 439 vidres que té la vidriera. Això representa el 10,7 % dels vidres. Com en el cas de les fractures de plom, aquí tampoc no observem més incidències als plafons d'època medieval respecte dels plafons del segle XIX. Les fractures es situen principalment al perímetre —en vidres de forma allargada— però també en diversos indrets de l'interior.

Pèrdues de material

Les pèrdues poden tenir una incidència sobre l'estabilitat del vitrall o bé sobre la lectura dels motius decoratius i, per tant, sobre la comprensió del programa compositiu. En la rosassa OII, les pèrdues de material es produeixen tant sols en els plafons medievals i, sempre, als vidres blancs del perímetre:

- Pèrdues de fragments de vidre: es produeixen quan es conserva part del vidre. Poden estar associades a fractures del vidre o ser tan sols falta de material. Hem identificat pèrdues parcials en tres vidres dels plafons 0 i 1.

- Pèrdues de vidres sencers: es produeixen quan falta la totalitat del vidre. Poden estar associades a pèrdues de plom. En aquesta vidriera comptem una sola pèrdua de vidre sencer, al plafó 1.

- Pèrdues de ploms: es tracta de pèrdues d'una part de la xarxa de plom. N'observem tres al plafó 1, associades a les pèrdues de vidre.

5.4 Diagnosi

La rosassa Oll es distingeix per la particularitat d'estar composta per dues parts clarament diferenciades: els plafons 0 i 1, d'època medieval, i els plafons 2, 3 i 4, d'època postmedieval. Més precisament, veiem que el 38,0% dels vidres de la vidriera són medievals, mentre que el 62,0 % són del segle XIX. És interessant notar que els dos plafons medievals han quedat pràcticament intactes ja que tan sols un vidre del plafó 1 va ser substituït per un de no medieval. Aquesta conclusió s'ha pogut traure gràcies a l'observació acurada dels vidres i dels ploms, informació que no queda recollida en les diferents fonts consultades. Probablement es deu al fet que, des de la distància, no resulta fàcil distingir la diferència considerant que els plafons del segle XIX reproduïen el mateix patró decoratiu que els plafons medievals.

Les tècniques pictòriques trobades en aquesta vidriera inclouen la grisalla, tant en els plafons medievals com en els del segle XIX, i la sanguina, utilitzada per a la carnació. La grisalla s'utilitza com a línia opaca per definir els detalls de la decoració, sigui vegetal o del personatge. Quant als recursos tècnics, distingim la presència de veladura negra per la cara interna. Aquesta pintura cuita està aplicada únicament sobre els plafons dels segle XIX, en particular sobre els vidres de color groc, taronja, verd i blau. Segurament, té per objectiu la reducció de l'entrada de llum.

Pel que fa a la presència de morter, de manera general podem dir que es troba a la totalitat dels plafons, exceptuant dos triangles mixtilinis. Generalment, se situa al perímetre d'aquests —tot i trobar-se també en forma de regalim— i és més abundant per la cara interna que per l'externa. Així i tot, observem que el morter és molt més present als plafons medievals. Quant a les restes de massilla, es troben únicament als plafons medievals, per l'interior i l'exterior.

Passant a l'estat de conservació, la vidriera es presenta amb la brutícia que trobem sobre elements exposats a la intempèrie i a l'interior d'edificis, on l'activitat religiosa pot ser la causa de certes alteracions. Així, per la cara externa hi ha acumulació de pols, mentre que per la cara in-

terna els dipòsits de pols són menys importants, però se sumen a acumulacions de sutge i contaminació d'aspecte negrós.

Els recobriments superficials, considerats com un factor d'alteració respecte de l'estat original de la vidriera, són de diferents tipus. Hi distingim el recobriment negre, el recobriment blanc i el morter diluït que també es pot considerar com un tipus de capa prima que recobreix la superfície. Els dos primers es troben per la cara externa de la vidriera i, superposats, cobreixen pràcticament la totalitat de la superfície dels plafons 2, 3 i 4. Cal observar que és poc freqüent que el recobriment negre es trobi per la cara externa respecte de la resta de vidrieres que en tenen. El plafó central, en canvi, no té cap d'aquests dos recobriments. Un fet molt interessant és l'absència de recobriment gris a base de carbonat càlcic, present sobre la cara interna d'una bona part de les vidrieres de Pedralbes. En qualsevol cas, es pot considerar que aquests recobriments, així com la veladura negra, són recursos per matisar l'entrada de llum d'alguns vidres o zones de la vidriera, probablement amb la intenció de posar en valor o igualar la intensitat de llum d'alguns motius o colors.

Les deformacions i els bombaments en aquest vitrall eren molt poc pronunciats i s'observen tan sols en els plafons medievals. Podem parlar d'una petita variació de forma, d'altra banda normal, produïda pel pes del plafó i per la seva posició vertical. Observem, en canvi, que el 40,0 % dels vidres medievals amb decoració amb grisalla patien manca de cohesió de la grisalla, un percentatge que considerem elevat. Desconeixem la causa d'aquesta alteració.

Les pèrdues de vidre, siguin d'una part o de la totalitat, són la degradació més important i més notòria, per l'impacte visual que suposen en la vidriera. Observem que només són presents a la part medieval on estan acompanyades de la pèrdua de plom i, això, al perímetre del plafó. En aquesta rosassa, trobem una pèrdua total de vidre i tres pèrdues parcials. Encara que les pèrdues de vidres no sempre estiguin associades a pèrdues de plom, sí estan relacionades amb punts del perímetre del plafó en què la xarxa de plom es troba malmesa.

Les fractures de vidre sense pèrdua de material representen el 10,7 % dels vidres de tota la vidriera, un percentatge que és superior en comparació de la resta de vidrieres. No es percep una diferència notable entre els plafons medievals i els moderns. La majoria de fractures es troben en vidres del perímetre dels plafons, en vidres de forma allargassada o a les extremitats de vidres amb angles obtusos. Estan relacionades probablement amb les tensions provocades arran dels moviments de l'edifici i dels plafons, sigui per la

seva col·locació, el desmuntatge o altres raons que desconeixem.

Si ens fixem en les fractures de plom, tampoc es noten diferències sensibles entre els plafons medievals i els del segle XIX. Les fractures es troben majoritàriament al perímetre dels plafons tot i que també n'hi ha al centre. És lògic pensar que estan relacionades amb les fractures de vidres i que també es produeixen arran de tensions provocades en el moment de la col·locació del plafó o desmuntatge. O, per què no, durant la permanència en el seu lloc, on petits moviments de l'edifici podrien haver-lo afectat.

En resum, podem dir que la vidriera de la rosassa Oll es troba en bon estat de conservació, encara que la part medieval està en menys bones condicions. A banda de la brutícia i les deformacions habituals en aquests tipus d'elements, només ha patit pèrdues puntuals i un nombre reduït de fractures de vidres i ploms, que en cap moment no han posat en risc la integritat de la vidriera. Pensem que les causes d'aquestes alteracions s'han d'atribuir a tensions o vibracions en el moment de col·locar i retirar els plafons del galze del finestral, ja que els punts més afectats són precisament aquells en contacte amb la pedra o que hi estaven més a prop. Però també podrien ser degudes al mateix procés de creació, al transport dels plafons abans d'instal·lar-los o al moviment dels plafons en cas no estiguin ben fixats.

6 - Procés de conservació-restauració

6.1 Intervenció de conservació-restauració

Un cop analitzat l'estat de conservació i presentades les conclusions en la diagnosi, a continuació s'inicia la intervenció.

Treballs preliminars

Els plafons de vitrall arriben al laboratori de conservació-restauració amb alguns reforços fets amb cinta de precinte en el moment del desmuntatge de la vidriera i amb les etiquetes d'identificació de cada plafó que s'hi han col·locat.

Neteja dels plafons

La neteja s'ha fet amb cura, comprovant l'estat de conservació de les grisalles i fent una consolidació prèvia quan ha escaigut. S'ha aplicat una solució d'aigua desionitzada i etanol en proporció del 50 % amb l'ajuda de cotó i llana d'acer de la més fina, sense insistir sobre les grisalles

i els ploms. Amb aquest sistema s'ha eliminat la brutícia superficial i el recobriments negre i el blanc presents sobre la cara externa. La neteja es complementa amb una acció mecànica amb bisturí i eines de dentista per retirar les restes de morter i de massilla. L'aplicació d'humitat també afavoreix la recuperació de l'elasticitat de la xarxa de plom i facilita l'aplanament de les deformacions i bombaments dels plafons.

Consolidació de grisalles

Les grisalles amb manca de cohesió s'han consolidat amb la resina acrílica Paraloid B-72 dissolta al 5 % en acetona, aplicada amb pinzell. Concretament, s'han consolidat 12 grisalles del plafó 1.

Siglatge

La sigla del plafó s'ha posat a la cara externa: en una zona central de la xarxa de plom prou ampla. S'ha aplicat una capa de resina acrílica Paraloid B-72 al 20 % en acetona. Un cop seca s'hi ha

► Mapa de procés 1 - cara interna

- Consolidació de grisalla
- Reintegració amb vidre nou sense grisalla
- Reintegració amb plom nou

escrit, amb un retolador de punta fina platejat, la sigla que li correspon segons la nomenclatura del *Corpus Vitrearum Medii Aevi*.

Soldatge

Es refereix a les soldadures que es fan a les fractures i les fissures de la xarxa de plom original per estabilitzar el suport. Abans de la soldadura, la superfície s'ha rascat amb microtorn de dentista. Un cop neta la fractura, s'ha aplicat una gota d'oli de llinosa o pasta de soldar (composta pel 50 % d'estearina i el 50 % d'oli d'oliva, els quals es barregen en calent i es deixen refredar durant 24 hores) i s'hi ha deixat caure una gota d'estany líquid; la unió de la fractura s'ha treballat amb el soldador. L'oli de llinosa i la pasta de soldar afavoreixen l'adhesió de l'estany sobre el plom.

Unió del vidre

Abans de ser enganxades, les superfícies d'unió s'han netejat amb etanol i cotó fluix i els vidres s'han fixat amb tiretes de cinta adhesiva transparent per ambdues cares. La unió dels vidres s'ha fet amb Araldite 2020, una resina

epoxídica líquida amb un índex de reflectància molt similar al vidre. Un cop preparat l'adhesiu, s'ha deixat caure per la cara externa, gota a gota, entre les tires de cinta, i s'ha deixat catalitzar durant 24 hores a una temperatura de 25 °C. Els plafons han d'estar sempre en posició horitzontal i no es poden moure durant el temps d'enduriment de la resina. Les tiretes i les restes d'adhesiu s'han retirat amb bisturí i etanol. En la pràctica, s'han unit 46 vidres fracturats.

Reintegració

Reintegració de vidre

- Amb vidre i plom nou

S'ha utilitzat aquest sistema per a pèrdues més grans per donar una millor resistència mecànica a la zona del plafó. S'ha tallat un vidre de color i textura al màxim de similar possible a l'original. El vidre nou s'ha subjectat als contigus amb una verga de plom soldada a la xarxa. La major part dels vidres nous emprats per a la restauració procedeixen de la Verrerie de Saint-Just (grup Saint-Gobain) i són de la gamma de vidres bufats

◀ Mapa de procés 2 - cara interna

■ Unió de vidre amb resina

artesanals «Art Glass Color». Es caracteritzen per ser tenyits en massa, tenir bombolles, fils i vibracions en el vidre. A la rosassa Oll, s'han reintegrat quatre pèrdues parcials localitzades als plafons 0 i 1.

Identificació del vidre reposat

El vidre nou afegit en el vitrall s'ha gravat amb la data de la restauració, segons l'exemple: «Any 2001».

Massillament

Amb el propòsit de donar més rigidesa al conjunt, s'han massillat tant la cara interna com l'externa. Per a aquesta tasca, s'ha emprat una massilla tradicional feta amb blanc d'Espanya i oli de llinosa amb una consistència similar a la de la massa per fer pa.

Emmarcament i nova instal·lació

La recol·locació de les vidrieres al seu emplaçament original ha fet plantejar la necessitat de fer alguns canvis amb vista a la seva presentació en el conjunt de l'edifici. Així, s'han fet millores no només en aspectes estètics, sinó també en benefici de la seva conservació posterior. Les ferramentes han estat substituïdes per metalls més resistents a la corrosió, per evitar afectacions a la pedra que també podien repercutir en la vidriera. Per afavorir la protecció davant factors climàtics, s'ha creat una cambra de circulació d'aire entre el vidre de protecció i el vitrall. Les accions fetes han consistit en:

- Realització d'un nou marc sobre plantilla per a cada plafó. El marc es compon d'un rivet perimetral, de 5 × 5 mm, i de llengüetes de 25 × 8 mm, realitzades amb un perfil en L. El plafó queda subjectat entre el rivet i les llengüetes que s'hi cargolen. Tant el perfil com els rivets són d'acer inoxidable del 3/16-1882.
- La creació de la cambra de circulació d'aire ha comportat la col·locació del plafó sobre el nou bastidor, falcat amb clavilles metàl·liques i desplaçant-lo cap a l'interior de l'edifici, uns 5 cm respecte a la seva ubicació original. Per salvar l'entrada de llum lateral, s'han incorporat ales de plom entre el plafó, el marc i el finestral de pedra.
- Col·locació del plafó emmarcat en la traceria de pedra, avançant uns 5 cm la seva ubicació original. El plafó queda fixat mitjançant platines de 50 × 25 mm collades al rivet del marc i subjectades al suport de pedra. Per salvar l'entrada de llum lateral, s'han incorporat ales de plom entre el plafó, el marc i la pedra.
- Col·locació del vidre de protecció sobre el bastidor, ocupant el lloc original del vitrall. S'ha emprat un vidre transparent de 8 mm de gruix. S'ha emprat vidre transparent, i no mat, per afavorir

l'entrada de llum atès que la vidriera es troba sota una teulada.

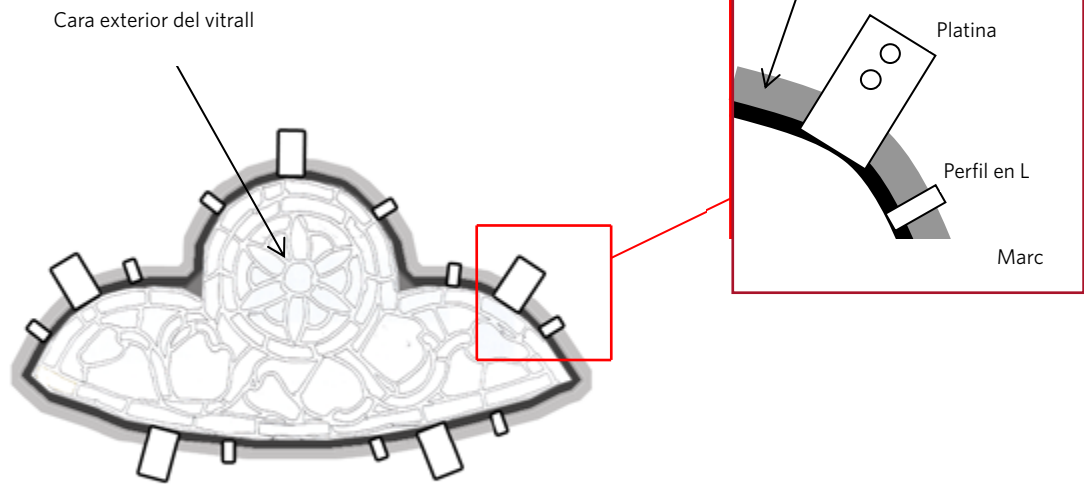
Protecció

S'ha col·locat una malla de protecció per la cara externa com a mesura preventiva contra les aus. La malla és de polietilè, de forma quadrangular, està fixada als carreus de pedra i cobreix tota l'obertura circular, incloses les dovelles de la rosassa.

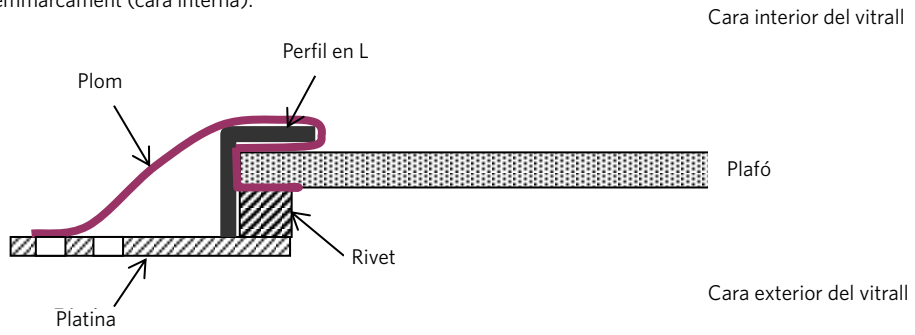
Intervencions *in situ* sobre els triangles mixtilinis

Els triangles mixtilinis de la traceria no s'han desmuntat. S'ha dut a terme la neteja de les cares interna i externa seguint el mateix procediment de neteja mecànica que a la resta de plafons, però en vertical.

Nou sistema de muntatge del vitrall

Esquema de l'emmarcament (cara interna):

6.2 Desenvolupament del procés de conservació-restauració

Per plasmar d'una manera entenedora tota la informació d'aquest capítol de la memòria, s'ha tractat cada plafó individualment seguint la mateixa estructura. Primer se'n fa una descripció iconogràfica, seguida d'una anàlisi de l'estat de conservació i el procés de conservació-restauració.

Les descripcions s'han fet des de la vista interior de l'església, o sigui, per la cara interna de la vidriera. Es comença situant el plafó respecte de la rosassa i donant-ne les mides. A continuació es presenta una descripció de la decoració amb la seva interpretació, quan s'escau. Les descripcions es refereixen a l'estat de conservació inicial del plafó, però estan il·lustrades amb les fotos finals, amb l'objectiu de fer-les més entenedores. Els colors es descriuen amb un sol terme encara que es diferenciïn diversos tons d'un mateix color. Per *blanc* s'entén el vidre transparent.

L'estat de conservació segueix una estructura molt esquemàtica per evitar repeticions. El procés de conservació-restauració de cada plafó es resumeix en una taula, i tots els passos generals queden explicats al capítol 6.1 de la memòria. La taula es completa amb una descripció dels tractaments més complexos i amb els mapes del procés de conservació-restauració.

A cada plafó li correspon un número del registre de restauració del Laboratori de Restauració del Servei d'Arqueologia de Barcelona, que comença per «R-»:

Element 0: R-5363

Element 1: R-5364

Element 2: R-5365

Element 3: R-5366

Element 4: R-5367

ELEMENT 0

Descripció

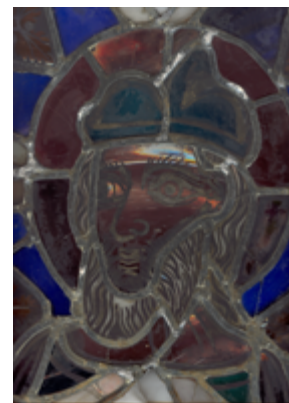
Situat al centre de la rosassa. Plafó quadrilobat de 38,5 cm d'alçària i 39,0 cm d'amplada, compost per 60 vidres. Els quatre lòbuls es disposen segons un model en aspa.

Representació del cap d'un personatge masculí, no identificat. La figura ocupa el cercle central del plafó i una part dels lòbuls inferiors. El personatge presenta el rostre lleugerament de

perfil, mirant cap a l'esquerra. Duu un bonet turquesa, la cabellera llarga i arrissada cau darrere les orelles. Els ulls són grossos, les celles gruixudes i de l'esquerra se'n despenja el nas. El personatge duu una barba ondulada llarga que tapa el coll. Porta una túnica turquesa i un mantell lila. El cap queda envoltat per una aurèola de color vermell. Tots els elements estan nítidament dibuixats amb grisalla opaca.

Els quatre lòbuls de color blau estan ornats, en el seu centre, amb un motiu floral de forma romboïdal. Els pètals estan dibuixats amb grisalla opaca sobre fons groc. Els lòbuls presenten una banda de vidre blanc a tot el perímetre.

El plafó es completa amb quatre calats en el marc de la pedra. Es tracta de quatre triangles mixtilinis situats entre els lòbuls. Estan tallats en una única peça de vidre de color verd.

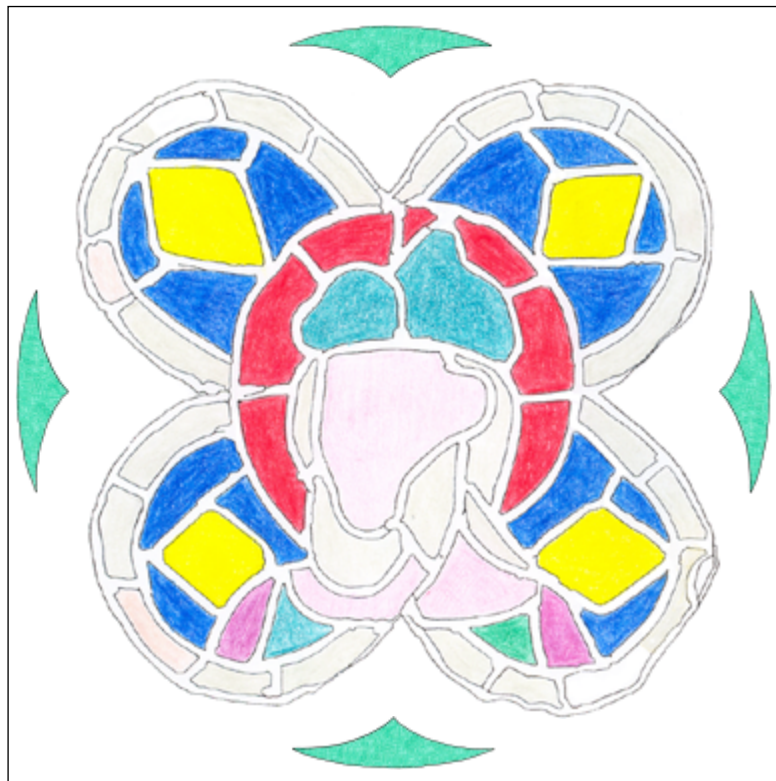

Detall del rostre on s'aprecien les línies de grisalla opaca aplicades per la cara interna. Vista de la cara interna sense llum transmesa.

Localització dels materials, els recursos pictòrics i tècnics i les alteracions

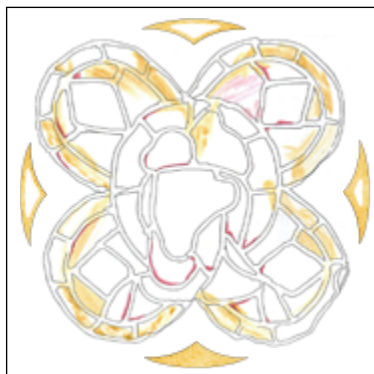
- ▶▶ Vidre medieval sense grisalla:
42 vidres: tots els vidres blaus i blancs dels lòbuls i els vidres vermells de l'aurèola.
- ▶▶ Vidre medieval amb grisalla:
18 vidres: tots els vidres del personatge i els quatre vidres grocs dels motius florals.
- ▶▶ Vidre bufat sense grisalla:
Els quatre vidres verds dels triangles mixtilinis.
- ▶▶ Xarxa de plom medieval:
Tots els ploms.
- ▶▶ Carnació:
En un vidre: el vidre del cap del personatge.
- ▶▶ Acumulació de pols, sutge i altres dipòsits superficials.
- ▶▶ Recobriment negre:
A la cara interna: en un vidre blau d'un lòbul.
- ▶▶ Restes de morter:
A la cara interna: en gairebé tot el perímetre en una franja ampla i en gran part dels quatre triangles mixtilinis.
A la cara externa: en gairebé tots els vidres blancs del perímetre.
- ▶▶ Restes de massilla:
A la cara interna: sobre el perímetre de diversos vidres, principalment del centre de la composició.
A la cara externa: puntualment sobre un vidre blau d'un lòbul.
- ▶▶ Bombament i deformació:
Poc pronunciats.
- ▶▶ Fractura i fissura de plom:
En set punts situats al perímetre del plafó.
- ▶▶ Fractura de vidre:
En 13 vidres: set vidres blancs del perímetre, tres vidres vermells de l'aurèola, un vidre blanc de la cabellera, un vidre rosa de la carnació i un vidre blau del fons d'un lòbul.
- ▶▶ Pèrdua de vidre:
En dos vidres blancs del perímetre.

Mapa dels colors dels vidres - cara interna
Recull la pèrdua de vidre.

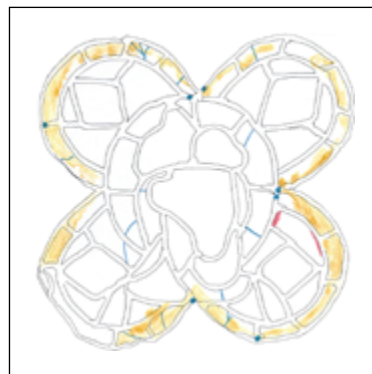
Mapa 1 - cara interna

- Recobriment negre
- Restes de morter
- Restes de massilla

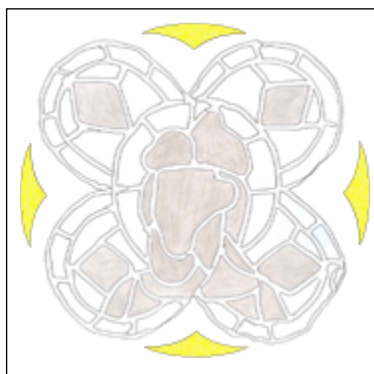
Mapa 2 - cara externa

- Fractura de vidre
- Fractura de plom
- Restes de morter
- Restes de massilla

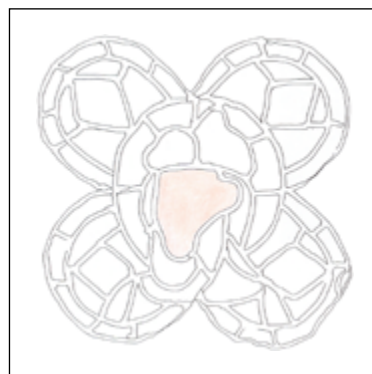
Mapa 3 - cara interna

- Vidre medieval sense grisalla
- Vidre medieval amb grisalla
- Vidre bufat sense grisalla
- Plom medieval

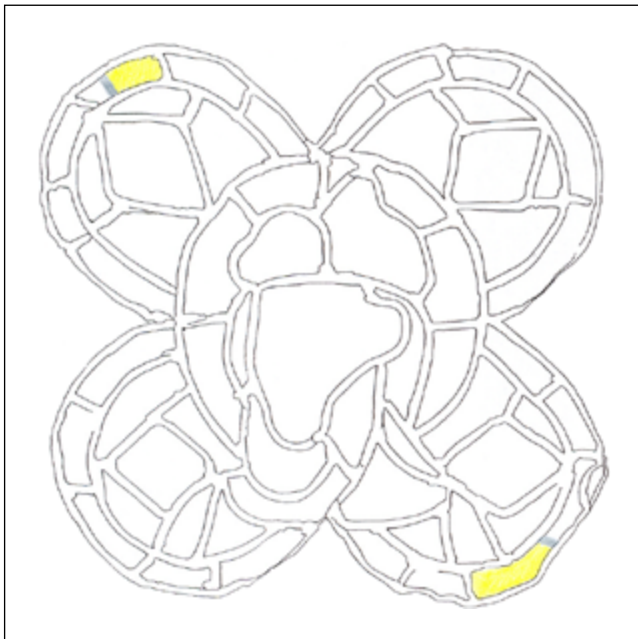
Mapa 4 - cara interna

- Carnació

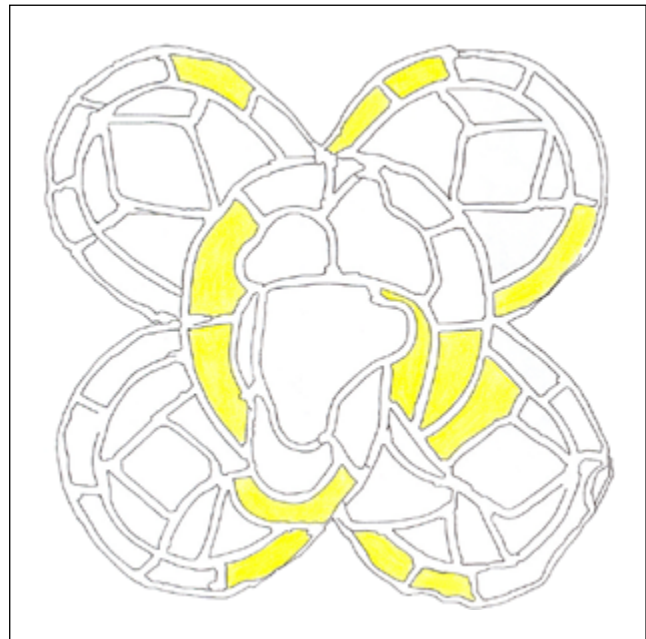
Procés de conservació-restauració

ACCIÓ	FETA SÍ/NO	Quantitat
PROCÉS DE NETEJA	SÍ	
CONSOLIDACIÓ DE GRISALLA	NO	
SIGLATGE	SÍ	
SOLDATGE	SÍ	
UNIÓ DE VIDRE AMB RESINA	SÍ	13
REINTEGRACIÓ DE VIDRE INCOMPLET AMB VIDRE NOU	SÍ	2
REPOSICIÓ DE VIDRE PERDUT AMB VIDRE NOU	NO	
GRAVAT DE VIDRE REPOSAT	SÍ	2
REINTEGRACIÓ DE PLOM PERDUT AMB PLOM NOU	SÍ	
MASSILLAMENT PER LA CARA INTERNA I EXTERNA	SÍ	

Mapa de procés 1 -
cara interna

- Reintegració amb vidre nou sense grisalla
- Reintegració amb plom nou

Mapa de procés 2 -
cara interna

- Unió de vidre amb resina

Fotografies inicials

Fotografies finals

ELEMENT 1

Descripció

Situat sobre la part superior dreta del plafó quadrilobat central. Plafó trilobat amb una alçària màxima de 38,5 cm i una amplada màxima de 95,1 cm, compost per 107 vidres.

Representació d'una composició amb elements vegetals. El lòbul central està ornat amb un entrellaçat de tiges de color blau formant un cor. Les tiges terminen amb una

fulla de color verd i una de taronja. La part superior del lòbul es completa amb un cercle de color taronja amb una decoració amb grisalla que no s'aconsegueix identificar.

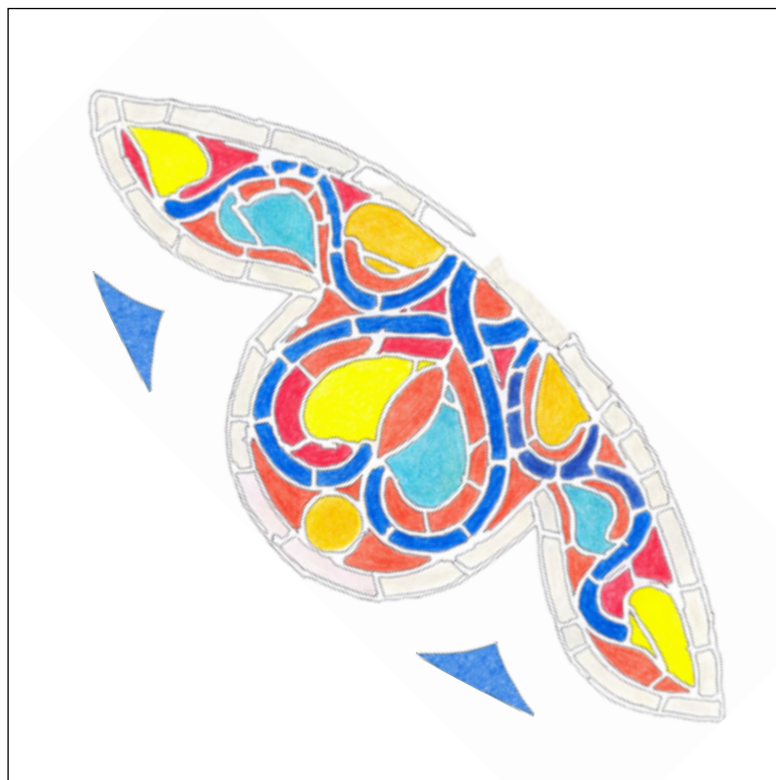
Els lòbuls laterals estan decorats amb tiges ondulants de color blau de les quals es desprenen fulles de color verd i taronja, de manera alternada. Les nervadures estan dibuixades amb grisalla. El fons de la composició és de color vermell. El plafó presenta una banda de color blanc a tot el perímetre.

El plafó es completa amb dos calats en el marc de la pedra. Es tracta de dos triangles mixtilinis situats entre els lòbuls. Estan tallats en una única peça de vidre de color blau.

Localització dels materials, els recursos pictòrics i tècnics i les alteracions

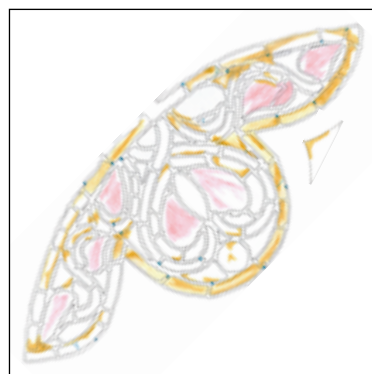
- ▶▶ Vidre medieval sense grisalla:
94 vidres: tots els vidres vermells del fons, els vidres blaus de les tiges i els vidres blancs de la banda perimetral.
- ▶▶ Vidre medieval amb grisalla:
12 vidres: els vidres de color verd i taronja de les fulles.
- ▶▶ Vidre bufat sense grisalla:
Els dos vidres blaus dels triangles mixtilinis.
- ▶▶ Vidre bufat amb grisalla:
El vidre taronja del cercle.
- ▶▶ Xarxa de plom medieval:
Tots els ploms.
- ▶▶ Acumulació de pols, sutge i altres dipòsits superficials.
- ▶▶ Recobriment negre:
En vuit vidres de les fulles de color taronja i verd.
- ▶▶ Restes de morter:
A la cara interna: sobre tota la superfície.
A la cara externa: en gairebé tots els vidres blancs del perímetre i diversos de l'interior de la composició.
- ▶▶ Restes de massilla:
A la cara interna: puntualment sobre tres vidres, un vidre taronja d'una fulla, un vidre blau d'una tija i un vidre vermell del fons.
- ▶▶ Bombament i deformació:
Poc pronunciats.
- ▶▶ Manca de cohesió de la grisalla:
En 12 vidres: en tots els vidres amb grisalla.
- ▶▶ Fractura i fissura de plom:
En 19 punts situats principalment al perímetre del plafó.
- ▶▶ Fractura de vidre:
En cinc vidres: tres vidres blancs del perímetre, un vidre vermell del fons i un vidre taronja d'una fulla.
- ▶▶ Pèrdua de plom:
En tres punts del perímetre de plafó.
- ▶▶ Pèrdua de vidre:
En dos vidres blancs del perímetre.

Mapa dels colors dels vidres - cara interna
Recull la pèrdua de vidre i de plom.

Mapa 1 - cara interna

- Restes de morter
- Restes de massilla

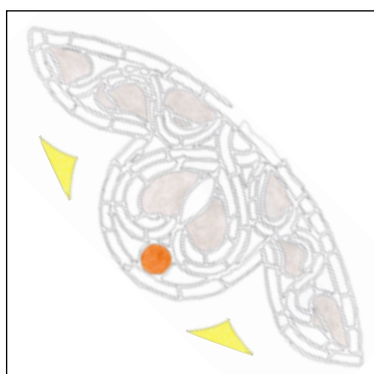

Mapa 2 - cara externa

- Fractura de plom
- Fractura de vidre
- Restes de morter
- Recobriments negre

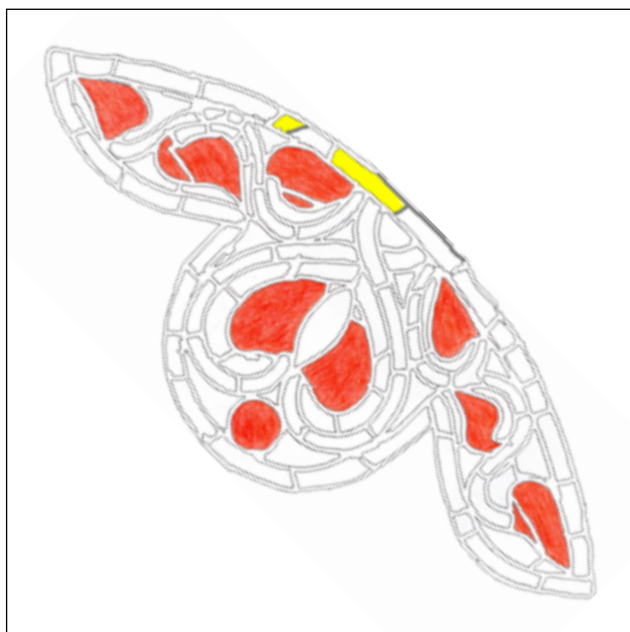
Mapa 3 - cara interna

- Vidre medieval sense grisalla
- Vidre medieval amb grisalla
- Vidre bufat sense grisalla
- Vidre bufat amb grisalla
- Plom medieval

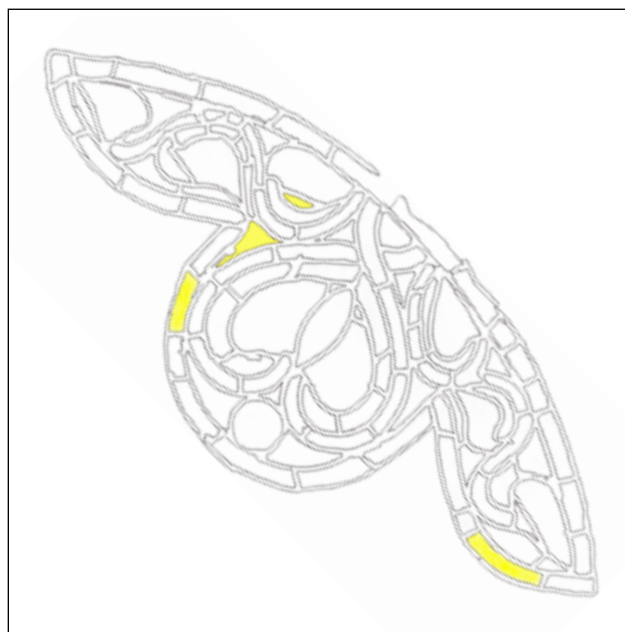
Procés de conservació-restauració

ACCIÓ	FETA SÍ/NO	Quantitat
PROCÉS DE NETEJA	SÍ	
CONSOLIDACIÓ DE GRISALLA	SÍ	12
SIGLATGE	SÍ	
SOLDATGE	SÍ	
UNIÓ DE VIDRE AMB RESINA	SÍ	4
REINTEGRACIÓ DE VIDRE INCOMPLET AMB VIDRE NOU	SÍ	1
REPOSICIÓ DE VIDRE PERDUT AMB VIDRE NOU	SÍ	1
GRAVAT DE VIDRE REPOSAT	SÍ	2
REINTEGRACIÓ DE PLOM PERDUT AMB PLOM NOU	SÍ	
MASSILLAMENT PER LA CARA INTERNA I EXTERNA	SÍ	

Mapa de procés 1 - cara interna

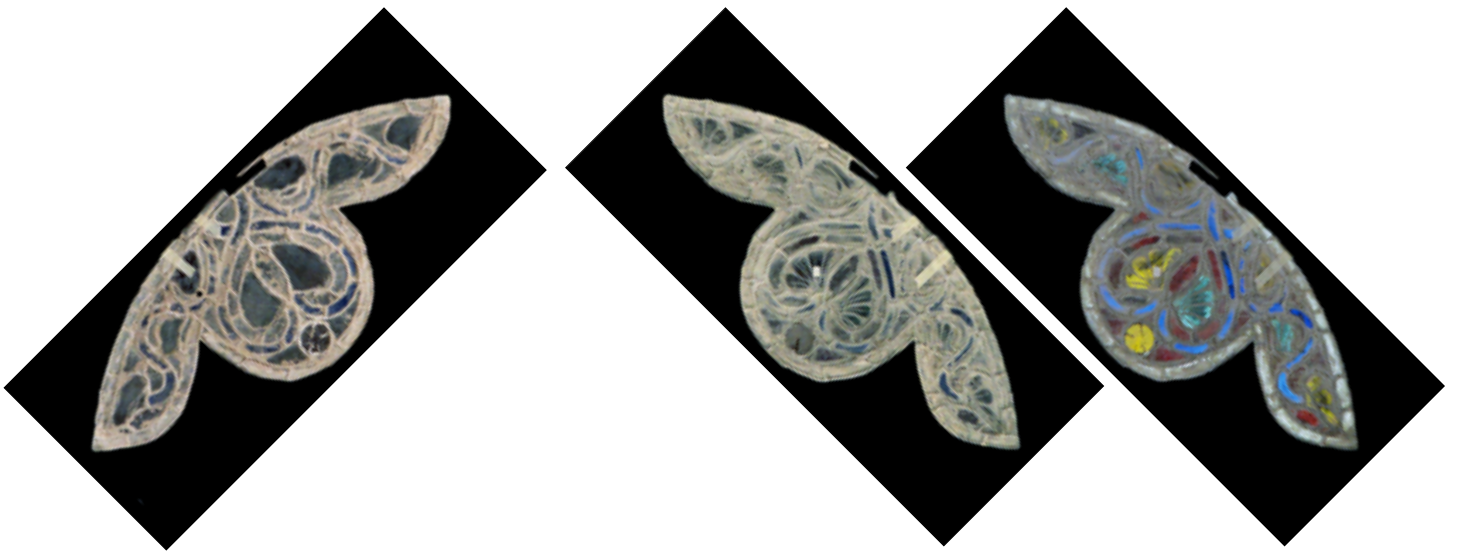
- Consolidació de grisalla
- Reintegració amb vidre nou sense grisalla
- Reintegració amb plom nou

Mapa de procés 2 - cara interna

- Unió de vidre amb resina

Fotografies inicials

Fotografies finals

ELEMENT 2

Descripció

Situat sota la part inferior dreta del plafó quadrilobat central. Plafó trilobat amb una alçària màxima de 37,2 cm i una amplada màxima de 92,8 cm, compost per 86 vidres. Representació d'una composició amb elements vegetals. El lòbul central està ornat amb un entrellaçat de tiges de color blau formant un cor. Les tiges terminen amb una fulla de color verd i una de groga. La part superior del lòbul es completa amb un cercle de color verd clar amb una decoració floral amb grisalla.

Els lòbuls laterals estan decorats amb tiges ondulants de color blau de les quals es desprenen fulles de color verd fosc i groc, de manera alternada. Les nervadures estan dibuixades amb grisalla. El fons de la composició és

de color vermell. El plafó presenta una banda de color blanc a tot el perímetre.

El plafó es completa amb dos calats en el marc de la pedra. Es tracta de dos triangles mixtilinis situats entre els lòbuls. Estan tallats en una única peça de vidre de color blau.

Localització dels materials, els recursos pictòrics i tècnics i les alteracions

- ▶▶ Vidre catedral sense grisalla:
48 vidres: tots els vidres blaus de les tiges i els vidres blancs de la banda perimetral.
 - ▶▶ Vidre catedral amb grisalla:
nou vidres: els vidres de color verd fosc i groc de les fulles i el vidre verd clar del cercle.
 - ▶▶ Vidre catedral amb *raf*:
29 vidres: tots els vidres vermells del fons.
 - ▶▶ Vidre bufat sense grisalla:
Els dos vidres blaus dels triangles mixtilinis.
 - ▶▶ Xarxa de plom grafilat:
Tots els ploms.
 - ▶▶ Veladura negra:
En 57 vidres: tots els vidres a excepció dels vidres vermells del fons.
 - ▶▶ Acumulació de pols, sutge i altres dipòsits superficials.
 - ▶▶ Recobriment negre:
A la cara externa: es troba sota el recobriment blanc, motiu pel qual no està marcat al Mapa 2.
 - ▶▶ Recobriment blanc:
A la cara externa: pràcticament sobre tota la superfície a excepció de l'interior dels vidres verd fosc i groc de les fulles i d'alguns vidres vermells del fons.
 - ▶▶ Restes de morter:
A la cara interna: aplicat amb gruix en diversos punts del perímetre del plafó i del centre, sota forma de regalim. Aplicat de manera diluïda sobre tots els vidres blaus de les tiges, el vidres verd fosc i groc de les fulles, el vidre verd clar del cercle i un vidre blanc de la banda perimetral.
- També hi ha restes de morter en tot el perímetre d'un triangle mixtilini.
- A la cara externa: en dos costats d'un triangle mixtilini.
- ▶▶ Fractura i fissura de plom:
En dos punts situats al perímetre del plafó, a la unió entre dos lòbuls.
 - ▶▶ Fractura de vidre:
En cinc vidres: dos vidres vermells del fons —un dels quals visible després de la neteja i, per tant, no marcat al mapa 2—, dos vidres blaus de les tiges —un dels quals visible després de la neteja i, per tant, no marcat al mapa 2— i un vidre blanc del perímetre —visible després de la neteja i, per tant, no marcat al mapa 2.

Mapa dels colors dels vidres - cara interna

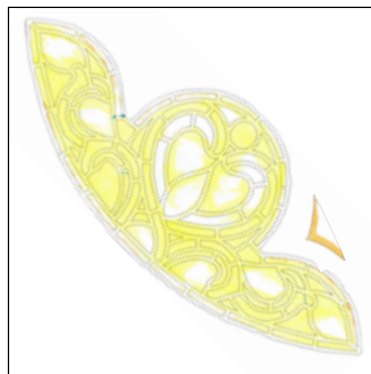
Mapa 1 - cara interna

■ Restes de morter

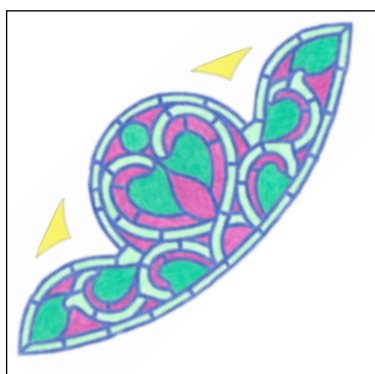
Mapa 2 - cara externa

● Fractura de plom
■ Restes de morter
■ Recobriments blancs

Mapa 3 - cara interna

■ Vidre catedral sense grisalla
■ Vidre catedral amb grisalla
■ Vidre catedral amb raf
■ Vidre bufat sense grisalla
■ Plom grafiat

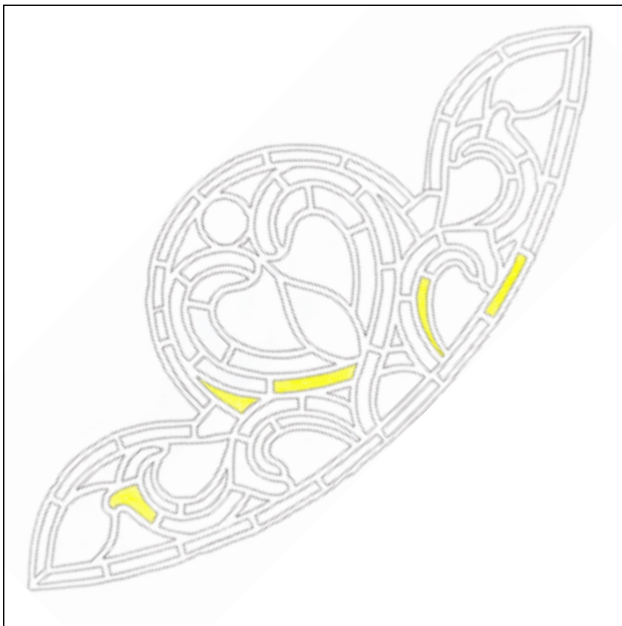
Mapa 4 - cara interna

■ Veladura negra

Procés de conservació-restauració

ACCIÓ	FETA SÍ/NO	Quantitat
PROCÉS DE NETEJA	SÍ	
CONSOLIDACIÓ DE GRISALLA	NO	
SIGLATGE	SÍ	
SOLDATGE	SÍ	
UNIÓ DE VIDRE AMB RESINA	SÍ	5
REINTEGRACIÓ DE VIDRE INCOMPLET AMB VIDRE NOU	NO	
REPOSICIÓ DE VIDRE PERDUT AMB VIDRE NOU	NO	
GRAVAT DE VIDRE REPOSAT	NO	
REINTEGRACIÓ DE PLOM PERDUT AMB PLOM NOU	NO	
MASSILLAMENT PER LA CARA INTERNA I EXTERNA	SÍ	

Mapa de procés 2 - cara interna

■ Unió de vidre amb resina

Fotografies inicials

Fotografies finals

ELEMENT 3

Descripció

Situat sota la part inferior esquerra del plafó quadrilobat central. Plafó trilobat amb una alçària màxima de 37,0 cm i una amplada màxima de 93,2 cm, compost per 85 vidres.

Representació d'una composició amb elements vegetals.

El lòbul central està ornat amb un entrellaçat de tiges de color blau formant un cor. Les tiges terminen

amb una fulla de color verd i una de taronja. La part superior del lòbul es completa amb un cercle de color verd clar amb una decoració floral amb grisalla.

Els lòbuls laterals estan decorats amb tiges ondulants de color blau de les quals es desprenen fulles de color verd fosc i taronja, de manera alternada. Les nervadures estan dibuixades amb grisalla. El fons de la composició és de color vermell. El plafó presenta una banda de color blanc a tot el perímetre.

El plafó es completa amb dos calats en el marc de la pedra. Es tracta de dos triangles mixtilinis situats entre els lòbuls. Estan tallats en una única peça de vidre de color blau.

Localització dels materials, els recursos pictòrics i tècnics i les alteracions

- ▶▶ Vidre catedral sense grisalla:
47 vidres: tots els vidres blaus de les tiges i els vidres blancs de la banda perimetral.
- ▶▶ Vidre catedral amb grisalla:
nou vidres: els vidres de color verd fosc i taronja de les fulles i el vidre verd clar del cercle.
- ▶▶ Vidre catedral amb raf:
29 vidres: tots els vidres vermells del fons.
- ▶▶ Vidre bufat sense grisalla:
Els dos vidres blaus dels triangles mixtilinis.
- ▶▶ Xarxa de plom grafilat:
Tots els ploms.
- ▶▶ Veladura negra:
En 56 vidres: tots els vidres a excepció dels vidres vermells del fons.
- ▶▶ Acumulació de pols, sutge i altres dipòsits superficials.
- ▶▶ Recobriment negre:
A la cara externa: es troba sota el recobriment blanc, motiu pel qual no està marcat al Mapa 2.
- ▶▶ Recobriment blanc:
A la cara externa: pràcticament sobre tota la superfície a excepció de l'interior dels vidres verd fosc i taronja de les fulles i d'alguns vidres vermells del fons.
- ▶▶ Restes de morter:
A la cara interna: aplicat amb gruix en gairebé tot el perímetre del plafó. Aplicat de manera diluïda sobre tots els vidres blaus de les tiges, el vidres verd fosc i taronja de les fulles i un vidre blanc de la banda perimetral. També hi ha restes de morter
- en tot el perímetre d'un triangle mixtilini.
A la cara externa: aplicat amb gruix en gran part del perímetre del plafó.
- ▶▶ Fractura i fissura de plom:
En 17 punts situats al perímetre i al centre del plafó.
- ▶▶ Fractura de vidre:
En nou vidres: vuit vidres blancs del perímetre i un vidre vermell del fons.

Mapa dels colors dels vidres - cara interna

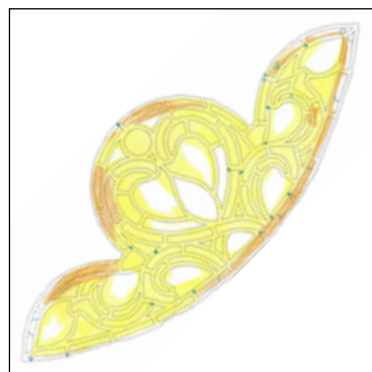
Mapa 1 - cara interna

■ Restes de morter

Mapa 2 - cara externa

● Fractura de plom
 ■ Fractura de vidre
 ■ Restes de morter
 ■ Recobriment blanc

Mapa 3 - cara interna

■ Vidre bufat sense grisalla
 ■ Vidre catedral
 ■ Vidre catedral sense grisalla
 ■ Vidre catedral amb raf
 ■ Plom grafilat

Mapa 4 - cara interna

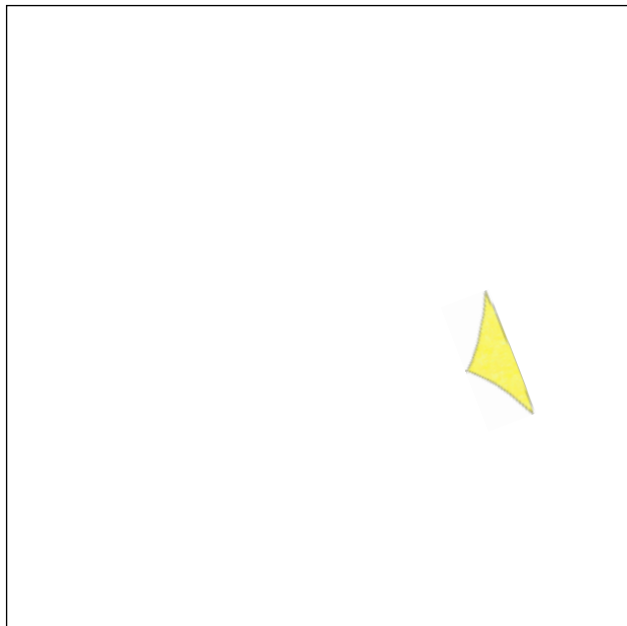
■ Veladura negra

Procés de conservació-restauració

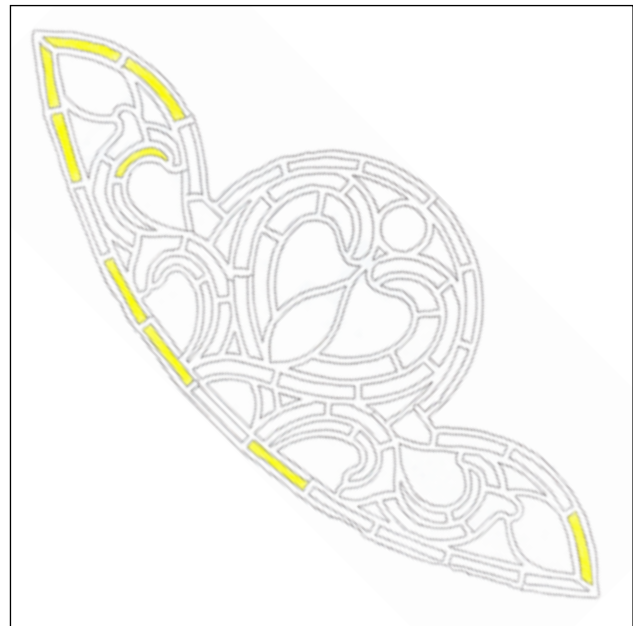
ACCIÓ	FETA SÍ/NO	Quantitat
PROCÉS DE NETEJA	SÍ	
CONSOLIDACIÓ DE GRISALLA	NO	
SIGLATGE	SÍ	
SOLDATGE	SÍ	
UNIÓ DE VIDRE AMB RESINA	SÍ	9
REINTEGRACIÓ DE VIDRE INCOMPLET AMB VIDRE NOU	NO	
REPOSICIÓ DE VIDRE PERDUT AMB VIDRE NOU	SÍ	1
GRAVAT DE VIDRE REPOSAT	NO	
REINTEGRACIÓ DE PLOM PERDUT AMB PLOM NOU	NO	
MASSILLAMENT PER LA CARA INTERNA I EXTERNA	SÍ	

El vidre blau del triangle mixtilini inferior s'ha substituït per un de nou perquè estava totalment incrustat en un bloc de morter molt dur i s'hagués fracturat en extreure'l. Tenint en compte que no és medieval, s'ha decidit posar un vidre nou.

Mapa de procés 1 - cara interna

■ Reintegració amb vidre nou sense grisalla

Mapa de procés 2 - cara interna

■ Unió de vidre amb resina

Fotografies inicials

Fotografies finals

ELEMENT 4

Descripció

Situat sobre la part superior esquerra del plafó quadrilobat central. Plafó trilobat amb una alçària màxima de 37,0 cm i una amplada màxima de 92,8 cm, compost per 85 vidres.

Representació d'una composició amb elements vegetals. El lòbul central està ornat amb un entrellaçat de tiges de color blau formant un cor. Les tiges terminen amb una fulla de color verd i una de groga. La part superior del lòbul es completa amb un cercle de color verd clar amb una decoració floral amb grisalla.

Els lòbuls laterals estan decorats amb tiges ondulants de color blau de les quals es desprenen fulles de color verd fosc i groc, de manera alternada. Les nervadures estan dibuixades amb grisalla. El fons de la composició és de color vermell. El plafó presenta una banda de color blanc a tot el perímetre.

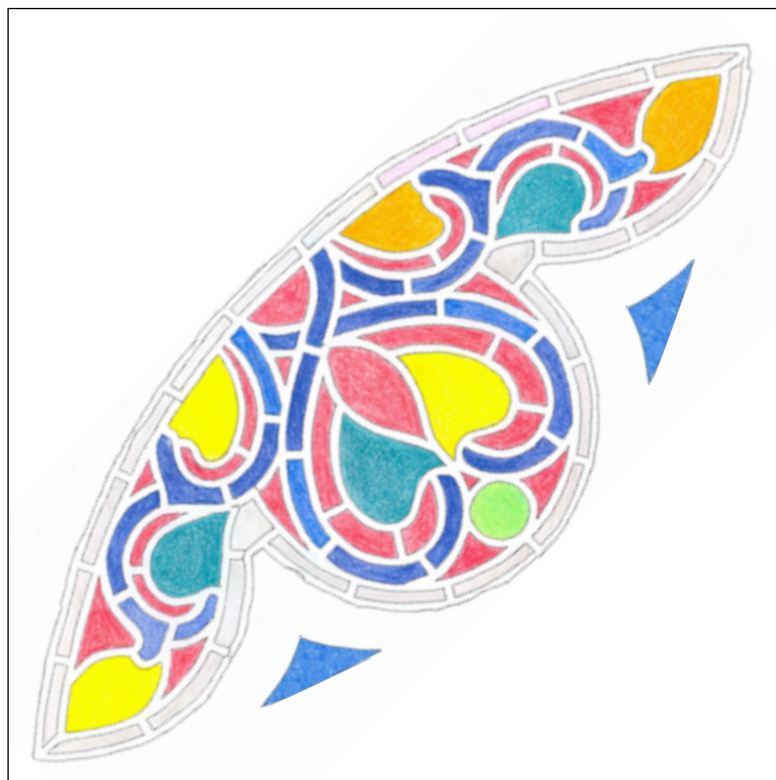
El plafó es completa amb dos calats en el marc de la pedra. Es tracta de dos triangles mixtilinis situats entre els lòbuls. Estan tallats en una única peça de vidre de color blau.

Localització dels materials, els recursos pictòrics i tècnics i les alteracions

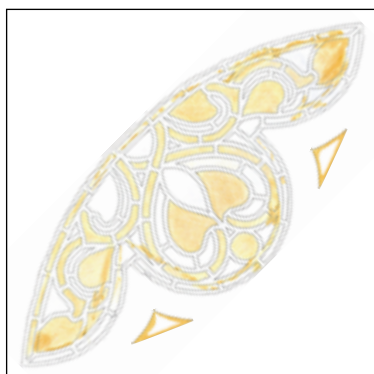
- ▶▶ Vidre catedral sense grisalla:
47 vidres: tots els vidres blaus de les tiges i els vidres blancs de la banda perimetral.
- ▶▶ Vidre catedral amb grisalla:
nou vidres: els vidres de color verd fosc i taronja de les fulles i el vidre verd clar del cercle.
- ▶▶ Vidre catedral amb *raf*:
29 vidres: tots els vidres vermells del fons.
- ▶▶ Vidre bufat sense grisalla:
Els dos vidres blaus dels triangles mixtilinis.
- ▶▶ Xarxa de plom grafilat:
Tots els ploms.
- ▶▶ Veladura negra:
En 59 vidres: tots els vidres a excepció de 26 vidres vermells del fons.
- ▶▶ Acumulació de pols, sutge i altres dipòsits superficials.
- ▶▶ Recobriments negre:
A la cara externa: es troba sota el recobriments blanc, motiu pel qual no està marcat al mapa 2.
- ▶▶ Recobriments blanc:
A la cara externa: pràcticament sobre tota la superfície a excepció de l'interior dels vidres verd fosc, taronja i groc de les fulles i d'alguns vidres vermells del fons.
- ▶▶ Restes de morter:
A la cara interna: aplicat amb gruix en diversos punts del perímetre del plafó i del centre —sota forma de regalim. Aplicat de manera diluïda sobre tots els vidres blaus de les tiges, els vidres verd fosc, taronja i groc de les fulles i el vidre verd clar del cercle. També hi ha restes de morter en tot el perímetre dels dos triangles mixtilinis.
A la cara externa: en diversos punts del perímetre del plafó, amb poca amplada. En un costat d'un dels triangles mixtilinis.
- ▶▶ Fractura i fissura de plom:
En sis punts situats al perímetre i al centre del plafó.
- ▶▶ Fractura de vidre:
En 14 vidres: vuit vidres blancs del perímetre —tres dels quals visibles després de la neteja i, per tant, no marcats al mapa 2—, tres vidres vermells del fons —un dels quals visible després de la neteja i, per tant, no marcat al mapa 2—, dos vidres blaus de les tiges i un vidre taronja d'una fulla.

Mapa dels colors dels vidres - cara interna

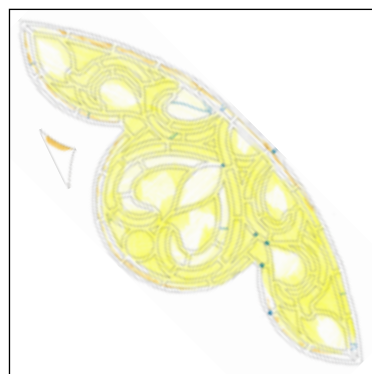
Mapa 1 - cara interna

■ Restes de morter

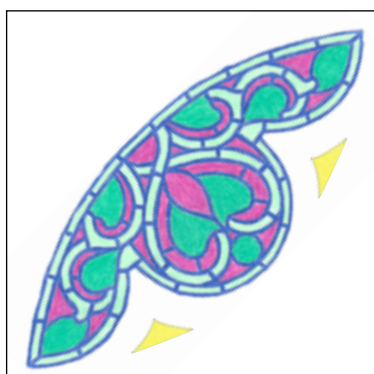
Mapa 2 - cara externa

■ Fractura de vidre
● Fractura de plom
■ Restes de morter
■ Recobriments blancs

Mapa 3 - cara interna

■ Vidre bufat sense grisalla
■ Vidre catedral
■ Vidre catedral sense grisalla
■ Vidre catedral amb raf
■ Plom grafiat

Mapa 4 - cara interna

■ Veladura negra

Procés de conservació-restauració

ACCIÓ	FETA SÍ/NO	Quantitat
PROCÉS DE NETEJA	SÍ	
CONSOLIDACIÓ DE GRISALLA	NO	
SIGLATGE	SÍ	
SOLDATGE	SÍ	
UNIÓ DE VIDRE AMB RESINA	SÍ	14
REINTEGRACIÓ DE VIDRE INCOMPLET AMB VIDRE NOU	NO	
REPOSICIÓ DE VIDRE PERDUT AMB VIDRE NOU	NO	
GRAVAT DE VIDRE REPOSAT	NO	
REINTEGRACIÓ DE PLOM PERDUT AMB PLOM NOU	NO	
MASSILLAMENT PER LA CARA INTERNA I EXTERNA	SÍ	

Mapa de procés 2 - cara interna

■ Unió de vidre amb resina

Fotografies inicials

Fotografies finals

TRIANGLES MIXTILINIS

Descripció

Quatre triangles mixtilinis situats en el calat de la pedra, entre el plafó central i els Elements 1, 2, 3 i 4. Cada triangle està tallat en una única peça de vidre de color vermell.

Localització dels materials, els recursos pictòrics i tècnics i les alteracions

▶▶ Vidre no bufat sense grisalla:
Els quatre vidres.

- ▶▶ Acumulació de pols, sutge i altres dipòsits superficials.
- ▶▶ Recobriment negre:
A la cara externa: sobre gran part de la superfície dels quatre triangles mixtilinis.
- ▶▶ Restes de morter:
A la cara interna: en tot el perímetre dels quatre triangles mixtilinis.
- ▶▶ Fractura de vidre:
En el vidre del triangle mixtilini situat entre el plafó 2 i el plafó 3.

Mapa del color del vidre - cara interna. Triangle 1-2

Mapa 1 - cara interna
■ Restes de morter

Mapa 2 - cara interna
■ Recobriment negre

Mapa 3 - cara interna
■ Vidre no bufat sense grisalla

Mapa del color del vidre - cara interna. Triangle 2-3

Mapa 1 - cara interna
■ Restes de morter

Mapa 2 - cara interna
■ Fractura de vidre
■ Recobriment negre

Mapa 3 - cara interna
■ Vidre no bufat sense grisalla

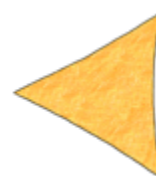
Mapa del color del vidre - cara interna. Triangle 3-4

Mapa 1 - cara interna
■ Restes de morter

Mapa 2 - cara interna
■ Recobriment negre

Mapa 3 - cara interna
■ Vidre no bufat sense grisalla

Mapa del color del vidre - cara interna. Triangle 4-1

Mapa 1 - cara interna
■ Restes de morter

Mapa 2 - cara interna
■ Recobriment negre

Mapa 3 - cara interna
■ Vidre no bufat sense grisalla

Procés de conservació-restauració

ACCIÓ	1-2		2-3		3-4		4-1	
	FETA SÍ/NO	Quantitat	FETA SÍ/NO	Quantitat	FETA SÍ/NO	Quantitat	FETA SÍ/NO	Quantitat
PROCÉS DE NETEJA	SÍ		SÍ		SÍ		SÍ	
CONSOLIDACIÓ DE GRISALLA	NO		NO		NO		NO	
SIGLATGE	NO		NO		NO		NO	
SOLDATGE	NO		NO		NO		NO	
UNIÓ DE VIDRE AMB RESINA	NO		SÍ	1	NO		NO	
REINTEGRACIÓ DE VIDRE INCOMPLET AMB VIDRE NOU	NO		NO		NO		NO	
REPOSICIÓ DE VIDRE PERDUT AMB VIDRE NOU	NO		NO		NO		NO	
GRAVAT DE VIDRE REPOSAT	NO		NO		NO		NO	
REINTEGRACIÓ DE PLOM PERDUT AMB PLOM NOU	NO		NO		NO		NO	
MASSILLAMENT PER LA CARA INTERNA I EXTERNA	NO		NO		NO		NO	

Neteja *in situ* amb una solució mixta al 50 % d'aigua destil·lada i etanol, aplicada amb cotó fent fregaments suaus, per eliminar la brutícia superficial i estovar els dipòsits de materials diversos. S'han fet servir eines metàl·liques i de fusta per eliminar les restes de morter i el recobriments negre. El vidre fracturat s'ha unit *in situ*, sense extreure el vidre del seu emplaçament, considerant que era més prudent per no provocar noves fractures. S'ha utilitzat la mateixa resina epoxídica que per als plafons, però aplicada en vertical.

Mapa 2 - cara interna.
Triangle 2-3

■ Unió de vidre amb resina

Fotografies en curs d'intervenció

7 - Cloenda

La intervenció de conservació-restauració de la rosassa OII de l'església del Museu-Monestir de Pedralbes s'inscriu dins el Pla de restauració dels vitralls 1998-2010, dut a terme per l'Ajuntament de Barcelona. La intervenció s'escomet durant l'any 2004. A distància de 19 anys, es revisa i es refà aquesta memòria a partir de la documentació elaborada durant els treballs i a partir de la documentació bibliogràfica i d'arxiu consultada avui. Aquest lapse de temps ha ocasionat, d'una banda, la pèrdua parcial d'informació no escrita, però, de l'altra, ens ha permès prendre distància per descriure i analitzar amb més objectivitat el nostre treball.

La metodologia i els criteris d'intervenció per a la conservació-restauració de la rosassa OII segueixen els establerts inicialment i es regeixen segons les lleis de patrimoni cultural i les cartes internacionals de restauració, seguint els criteris de mínima intervenció i màxim respecte per l'obra original. Els criteris d'intervenció han portat a la definició d'una seqüencialització dels treballs de restauració, comuna per al conjunt de la vitralleria intervinguda. Aquesta guia de treball inclou la diagnosi de l'estat de conservació *in situ*, la intervenció de conservació-restauració —detallant cadascuna de les fases— i el sistema de documentació emprat per plasmar la informació generada pels treballs.

Entrant en el detall del coneixement de la rosassa OII, aquesta vidriera correspon a la primera obertura del costat oest de l'absis i s'obre cap a la plaça del Monestir. Per la cara externa, la rosassa queda situada fora de la construcció amb teulada que s'adossa a la paret exterior de l'església i, per la cara interna, està situada sota el finestral OII. La vidriera està formada per un plafó quadrilobat central al voltant del qual es disposen quatre plafons trilobats. El conjunt està completat per 16 triangles mixtilinis. La rosassa OII segueix el model iconogràfic de les vidrieres medievals de Pedralbes, on el plafó central conté el cap d'un personatge masculí. En el cas que ens ocupa, hi trobem un rostre barbut amb bonet sense elements que permetin la seva identificació. La resta de plafons estan decorats amb motius vegetals.

Aquesta vidriera es singularitza en tenir una part d'època medieval —els plafons 0 i 1— i una part refeta el segle XIX —els plafons 2, 3, 4 i els arquets i triangles mixtilinis. Aquesta dicotomia va ser obviada pel *Corpus Vitrearum*, segons el qual tots els plafons són d'època medieval, mentre que la historiadora de l'art Flavia Bazzocchi no es pronuncia sobre els plafons quadrilobats de la rosassa. Matisar, en aquest sentit, les aportacions

fetes durant la present intervenció, en la qual el desenvolupament del propi treball de conservació-restauració ens aporta precisions sobre la tècnica i la cronologia dels plafons. Així doncs, a grans trets, es pot considerar que una tercera part de la vidriera és medieval i dues terceres parts són del segle XIX, probablement anterior al setembre del 1895, data de finalització de les obres de restauració de l'església.

D'intervencions prèvies a la nostra, només n'hem trobat referència als arxius de la Diputació de Barcelona. Els documents informen d'una intervenció duta a terme durant el segon semestre del 1940 per pal·liar els danys provocats durant la Guerra Civil. Les obres van consistir principalment en la substitució dels reixats metàl·lics i de vidres de protecció, així com la refeta de dos plafons i la substitució d'alguns vidres de les vidrieres, sense poder definir, però, si van concernir la rosassa EII.

L'anàlisi dels materials constitutius —vidres, xarxa de plom, massilla i morter—, així com de les tècniques pictòriques i dels recursos tècnics, indica que ens trobem en presència de, com a mínim, dos moments creatius. El primer, com hem dit, se situa en època medieval. Aquesta part de la vidriera no té indicis d'haver patit gaires intervencions d'època posterior. La presència de restes de morter i de massilla, així com l'estat de conservació de la xarxa de plom ens fan pensar que els plafons han quedat pràcticament intactes ja que tan sols un vidre va ser substituït en època posterior. El segon moment creatiu es materialitza per la presència de vidres catedral i vidres bufats característics del segle XIX i d'una xarxa de ploms grafilats en els plafons quadrilobats.

L'anàlisi de l'estat de conservació de la vidriera conclou en un diagnòstic favorable tot i que en menor mesura —com és comprensible— per als plafons d'època medieval. La principal diferència rau en la major presència de fractures de plom i pèrdues de plom i de vidre en els plafons medievals, situades principalment en les bandes del perímetre, en contacte amb el galze de la pedra. En canvi, ens adonem que els plafons del segle XIX tenen més fractures de vidre que els plafons medievals. Aquest fet és sorprenent i pensem que podria estar relacionat amb la gruixària del vidre, més fina en èpoques postmedievals. De manera general, pensem que l'origen de les alteracions estan relacionades amb les tensions provocades arran de la retirada i la col·locació dels plafons en el galze del finestral. Però també podrien ser degudes al mateix procés de creació, al transport dels plafons abans d'instal·lar-los,

Mapa dels colors dels vidres -cara interna
Recull la pèdua de vidre i de plom.

als moviment dels plafons en cas no estiguin ben fixats o a les vibracions provocades per les explosions durant la Guerra Civil.

Els recobriments mereixen un apunt especial. Sobre aquesta vidriera trobem tres tipus de recobriments per matisar l'entrada de llum: per la cara interna hi ha una capa de morter diluït, mentre que per la cara externa hi ha el recobriment blanc i, per damunt, el recobriment negre. Crida l'atenció la presència de tres recobriments diferents per aconseguir un mateix efecte, més encara considerant que els tres plafons del segle XIX també tenen una veladura negra —que considerem com a un recurs tècnic i no com a un recobriment atès que s'aplica al moment de fabricació del plafó i és cuita. Serà necessari analitzar el conjunt de la

vitral·leria per traure conclusions sobre aquestes actuacions. De moment, destacarem l'absència de recobriment gris sobre la cara interna, present en la majoria de vidrieres d'època medieval, en el seu lloc trobem una capa de morter diluït, molt poc freqüent. També notem que el recobriment negre està sobre la cara externa —quan normalment està sobre l'interna.

Pel que fa a la intervenció de conservació-restauració, la vidriera de la rosassa OII va ser restaurada el cinquè any d'intervencions sobre el conjunt de vidrieres. Donada l'experiència adquirida durant aquest temps, la intervenció va ser àgil i no va presentar incidències destacables respecte a les intervencions precedents.

Ortofotografia de la vidriera realitzada el 2023 (Realdron).

La memòria inclou les fitxes de restauració de cada plafó. Aquestes fitxes recullen la informació detallada dels plafons, amb la descripció minuciosa de la decoració, dels materials i dels recursos pictòrics i tècnics. També detalla les alteracions i la seva localització. Cada fitxa es completa amb un màxim de set mapes i quatre fotografies de l'estat anterior i posterior a la nostra intervenció. Aquesta memòria inclou la primera sèrie d'ortofotografies de les vidrieres de Pedralbes, sens dubte una millora notable en el procés de documentació, conseqüència favorable del lapse transcorregut des de la intervenció.

Gràcies al registre, la comprovació i l'anàlisi de totes aquestes dades, hem pogut elaborar aquesta

memòria, amb la intenció que sigui d'utilitat per als professionals que hagin d'intervenir en el futur sobre les vidrieres del Museu-Monestir de Pedralbes i per a tots els qui hi estiguin interessats. En aquest sentit, pensem que els professionals que tenim un contacte físic amb les obres som receptors privilegiats d'un tipus d'informació que convé registrar i compartir.

8 - Bibliografia

- ABRIL, H. C.; MILLÁN, M. S. (2011). «La paleta de colors del mestre de Pedralbes». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 100-114.
- AINAUD DE LASARTE, J. (1997). *Els vitralls de la Catedral de Barcelona i del Monestir de Pedralbes*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- AMENÓS, L. (2011). «Ferramentes i proteccions dels vitralls d'època medieval (segles XIV-XV)». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 48-56.
- BARRAL I ALTET, X. (2000). *Vidrieras medievales de Cataluña*. Barcelona: Lunwerg Editores.
- BARRAL I ALTET, X.; MUNDÓ, A. M. (a cura de) (2014). *Corpus Vitrearum Medii Aevi: Catalunya. 5.2. Estudios entorn del vitrall a Catalunya*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- BAZZOCCHI, F. (2011). «Las vidrieras góticas: estado de la cuestión y fuentes documentales». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 24-37.
- BLONDEL, N. (2000). *Vitrail vocabulaire typologique et technique*. París: Editions du patrimoine Centre des monuments nationaux.
- CALMELL I IBÁÑEZ, A.; PUGÈS, M.; LARA, L.; MOLINAS, M.; FERNÁNDEZ, L.; JULIÀ I CAPDEVILA, J. M. (2011). «El projecte de restauració: origen i desenvolupament (1995-2010)». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 58-83.
- CAÑELLAS, S. (2011). «Les vidrieres postmedievales». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 43-46.
- CAÑELLAS, S. (2019). «De Venècia a Barcelona: els vitrallers i la importació de vidre pla al segle XVIII». *Manuscrits. Revista d'Història Moderna*, 39-40, p. 181-204.
- CASTELLANO TRESSERRA, A. (2011). «Notícies documentals entorn dels vitralls». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 10-21.
- CORTÉS PISANO, F. (2000). «Estudio del plomo medieval en las vidrieras del monasterio de Pedralbes (Barcelona)». *Materiales de construcción*, 259, p. 85-96.
- FERNÁNDEZ I BERENGUÉ, L.; SCHÖNHERR, L.; PUGÈS I DORCA, M. (2007). «Productes i tècniques per la reconstrucció de vidre arqueològic». A: *Quaderns tècnics de l'MHCB. Conservació i restauració*, 2, p. 62-79.
- FUNDACIÓN CENTRO NACIONAL DEL VIDRIO; REAL FÁBRICA DE CRISTALES DE LA GRANJA (ed.) (1991). *Exposición de vidrio de La Granja 1988-1989. Tecnología y arte en el vidrio en el siglo XVIII*.
- GIMENO, D. (2011). «El vidre de Pedralbes: aspectes tecnològics i formes d'alteració». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 84-92.
- GIMENO, D.; PUGÈS, M. (2002). «Caracterización química de la vidriera de Sant Pere i Sant Jaume (segundo cuarto del s. XIV, Monestir de Pedralbes, Barcelona)». *Boletín de la Sociedad Española de Cerámica y Vidrio*, 41(2), p. 225-231.
- GIRBAL, J.; ROCABAYERA, R. M. (2011). «Els vitralls de Pedralbes, estudi biològic». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 94-99.
- JULIÀ I CAPDEVILA, J. M. (2011). «La intervenció patrimonial al monestir de Pedralbes». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 6-9.
- JULIÀ I CAPDEVILA, J. M.; PUGÈS I DORCA, M.; CALMELL I IBÁÑEZ, A.; GIMENO I TORRENTE, D.; BESERAN I RAMON, P.; CORTÉS PIZANO, F. (2001). «La restauració del vitrall de sant Pere i sant Jaume de l'església del Reial Monestir de Pedralbes». A: *Actes de les I Jornades Hispàniques d'Història del Vidre*. Museu d'Arqueologia de Catalunya - Barcelona (Monografies del Museu d'Arqueologia de Catalunya - Barcelona, 1), p. 359-372.
- LAUTIER, C.; SANDRON, D. (dir.) (2008). *Antoine de Pise. L'art du vitrail vers 1400*. París: Comité des travaux historiques et scientifiques.
- LOZANO CAJAMARCA, A. F. (2013). «Le dilemme de la renaissance du vitrail au XIXe siècle en France: entre redécouverte des techniques ancestrales et développement de techniques nouvelles». A: *Les Innovations verrières et leur devenir. Actes du deuxième colloque International de l'association Verre & Histoire, Nancy, 26-28 mars 2009*. París: Association Verre & Histoire (Les Cahiers de Verre & Histoire, 2), p. 181-188. També disponible en línia: <http://www.verre-histoire.org/colloques/innovations/pages/p403_01_lozano.html> (Consulta: 22 de novembre de 2023).
- MACDONALD, L. W. (2011). «La creació d'imatges digitals de vitralls». A: *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4), p. 117-131.
- MUSEU D'HISTÒRIA DE BARCELONA (ed.) (2011). *Els vitralls del monestir de Pedralbes i la seva restauració*. Barcelona: Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona (MUHBA Documents, 4).
- PALLOT-FROSSARD, I. (coord.) (2006). *Manuel de conservation, restauration et création de vitraux*. París: Ministère de la culture et de la communication, Direction de l'Architecture et du Patrimoine, Mission Ingénierie et Références Techniques. En línia: <<https://infovitrail.com/pdf/manuel-conservation-restauration-vitrail.pdf>> (Consulta: 22 de novembre de 2023).
- PUGÈS, M.; MOLINAS, M.; FERNÁNDEZ, L.; GIMENO, D. (2006). «Vidre de construcció en excavacions arqueològiques». A: *III Congrés d'Arqueologia Medieval i Moderna a Catalunya. Sabadell, del 18 al 21 de maig de 2006*, Ajuntament de Sabadell, Associació Catalana per a la Recerca en Arqueologia Medieval, Generalitat de Catalunya, Departament de cultura (eds.). Sabadell: Ajuntament de Sabadell, Associació Catalana per a la Recerca en Arqueologia Medieval, p. 918-924.
- WHALL, C. W. (2019). *L'ofici de vitraller*. Barcelona: Sd edicions.

EQUIP DE TREBALL

Conservadors-restauradors

Montserrat Pugès, responsable dels treballs de restauració,
Servei d'Arqueologia, ICUB, Ajuntament de Barcelona
(1998-2010)

Maria Molinas, coordinadora de l'equip de restauració
(1998-2010)

Fernando Cortés (1998-2000)

Sònia Argano (1998-1999)

Laia Fernández (1999-2010)

Laura Lara (1999-2005)

Rocío Rodríguez (1999-2003)

Isora Díaz (1999-2000)

Arquitectes

Josep Maria Julià, arquitecte del Servei d'Urbanisme,
Ajuntament de Barcelona (1998-2010)

Alícia Calmell, arquitecta tècnica del Servei d'Urbanisme,
Ajuntament de Barcelona (1998-2010)

Antonio Linares, arquitecte tècnic de l'empresa constructora
F. Closa Alegret (1998-2010)

Historiadors de l'art

Dr. Pere Beseran (1996-2003)

Dra. Rosa Alcoy (2000-2003)

Flavia Bazzochi (2009)

Dra. Sílvia Cañellas (2010)

Dra. Lluïsa Amenós (2010)

Anna Castellano Tresserra (2010)

Equip científic

Dr. Domingo Gimeno, geòleg de la UB (1998-2010)

Dr. Josep Girbal, biòleg de la UAB (1998-2010)

Rosa Rocabayera, biòloga de la UAB (1998-2010)

Dra. Maria S. Millán, física de la UPC (2005-2010)

Dr. Héctor C. Abril, enginyer de sistemes de la UPC
(2007-2010)

Industrials

Vitralls Vilaplana, mestre vitraller (1998-2007)

Motllures i Pedra, picapedrers (1998-2010)

MAVASA, metal·listes (1998-2010)

Tractament d'imatge

Josep Gri, fotògraf del Servei d'Urbanisme,
Ajuntament de Barcelona (1998-2010)

Ajuntament
de Barcelona

